

PAPA FRANCESKO HAZRETLERİ'NİN

HAVARİSEL TEŞVİKİ

“GAUDETE ET EXSULTATE”

GÜNÜMÜZ DÜNYASINDA AZİZLİĞE ÇAĞRI

İÇİNDEKİLER

“Sevinin ve sevinçle coşun” [1-2]

Birinci bölüm

AZİZLİĞE ÇAĞRI

Bizi Destekleyen ve Yanımızda olan Azizler [3-5]

Yandaki Kapıda Bulunan Azizler [6-9]

Rab Çağırıyor [10-13]

Senin için de [14-18]

Mesih'teki görevin [19-24]

Azizliği sağlayan eylemler [25-31]

Daha canlı, daha insanî [32-34]

İkinci Bölüm

AZİZLİĞİN İKİ GİZLENMİŞ DÜŞMANI

Günümüzde bilinircilik [36]

- *Tanrısız ve bedensiz bir zihin [37-39]*
- *Gizemsiz bir doktrin [40-42]*
- *Aklın sınırları [43-46]*

Günümüzde pelajyanizm [47-48]

- *Alçakgönüllü olmayan bir istek [49-51]*
- *Kilisenin çoğu zaman unutulmuş öğretisi [52-56]*
- *Yeni Pelajyenler [57-59]*
- *Yasa'nın Özeti [60-62]*

Üçüncü Bölüm

RAB'BİN IŞIĞINDA

Akıntıya Karşı [65-66]

“Ne mutlu ruhta yoksul olanlara! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır” [67-70]

“Ne mutlu yumuşak huylu olanlara! Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar.” [71-74]

“Ne mutlu ağlayıp yas tutanlara, onlar avutulacaklar” [75-76]

“Ne mutlu adalete acıkıp ve susayanlara, zira onlar doyurulacaklardır.” [77-79]

“Ne mutlu merhametli olanlara! Çünkü onlar merhameti bulacaklar.” [80-82]

“Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler.” [83-86]

“Ne mutlu barışı sağlayanlara! Çünkü onlara Tanrı oğulları denecek.” [87-89]

“ *Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.* “ [90-94]

Nasıl davranacağımıza dair büyük kural [95]

- *Rab ’be sadakat için*[96-99]
- *İncil ’in yüreğini parçalayan ideolojiler* [100-103]
- *O ’nu en çok hoşnut eden tapınma* [104-109]

Dördüncü Bölümü

GÜNÜMÜZ DÜNYASINDA AZİZ OLMAK İÇİN GEREKENLER

Sebat, sabır, yumuşak başlılık [112-121]
Sevinç ve mizah duygusu [122-128]
Cesaret ve Şevk [129-139]
Cemaat İçinde [140-146]
Sürekli Duada [147-157]

Beşinci Bölüm

MÜCADELE, UYANIK KALMAK VE AYIRT ETME GÜCÜ

Mücadele ve uyanık kalmak [159]

- *Bir efsaneden daha fazlası* [160-161]
- *Uyanık olun ve güvenin* [162-163]
- *Ruhsal Yozlaşma* [164-165]

Ayirt Etme Gücü [166]

- *Acil bir gereklilik* [167-168]
 - *Daima Rab ’bin ışığında* [169]
 - *Doğüstü bir armağan* [170-171]
 - *Konuş, Ey Rab* [172-173]
 - *Vermenin ve Haç ’ın mantığı* [174-177]
-

1. İsa, kendisi uğruna zulüm görüp alçaltılanlara “Sevinin, sevinçle coşun” (Mt 5, 12), diyor. Rab bizim her şeyimizi ister ve karşılığında da bize yaratılış amacımız olan mutluluğu, gerçek yaşamı teklif eder. Bizlerden aziz olmamızı ister ve sıradan, tatsız sulandırılmış tutarsız bir yaşamla hoşnut olmamamızı bekler. Aslında, Kutsal Kitap’ın ilk sayfalarından itibaren çeşitli yollarla azizliğe çağrı bulunur. Rab’bin İbrahim’e dediği şu sözler gibi: “Benim yolumda yürü, kusursuz ol” (Yar. 17, 1).
2. Burada bu konuyu zenginleştirebilecek bir sürü tanım ve özellikleri içeren bir tez ya da aziz olmanın anlamı hakkında yapılacak incelemelerin beklenmemesi gerekir. Benim naçizane amacım, bir kez daha azizliğe çağrının yankılanarak, riskleriyle, zorluklarıyla ve fırsatlarıyla, hâlihazırdaki bağlam içinde somutlaşmasını sağlamaktır Gerçekten de Rab hepimizi “kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için seçti.” (Ef 1, 4).

Birinci Bölüm

AZİZLİĞE ÇAĞRI

Bizi Destekleyen ve Yanımızda Olan Azizler

3. İbranilere Mektupta, “önümüze konan yarışı sabırla koşalım,” diyerek, bizi yüreklendirecek birçok tanıklıktan söz edilir (12, 1). İbrahim, Sara, Musa ve Gideon ve daha birçoklarından burada söz edilir. (bk. 11, 1-12, 3) Bu, her şeyden çok, etrafımızı saran tanıklardan oluşmuş bulutun (bk.12, 1), bizi sürekli hedefe doğru ilerlemek için teşvik ettiğini fark etmeye bir çağrıdır. Bu tanıklar arasında kendi annemiz, büyükanemiz veya başka yakınlarımız da bulunabilir (bk. 2 Tim 1, 5). O insanların, yaşamları belki kusursuz değildi ve düşüşler yaşamışlardı, ama bunlara rağmen yollarında ilerlediler ve bu, Rab’be hoş göründü.
4. Hâlihazırda Tanrı’nın huzurunda bulunan azizler, bizlerle olan birlik ve sevgi bağlarını korumaya devam etmektedirler. Vahiy kitabı, azizlerin yakarışını bize anlatırken bunu tasdik eder: “Tanrı’nın sözü ve sürdürdükleri tanıklık nedeniyle öldürülenlerin canlarını gördüm. Yüksek sesle feryat ederek şöyle diyorlardı: ‘Kutsal ve gerçek olan Efendimiz! Yeryüzünde yaşayanları yargılayıp onlardan kanımızın öcünü almak için daha ne kadar bekleyeceksin?’” (Va. 6, 9-10). “Tanrı’nın dostları tarafından korunup yönlendirilip çevrenilmiş bulunuyoruz [...] tek başıma taşıyamayacağım yükü bir başıma yüklenmemem gerekir. Tanrı’nın azizler ordusu beni korur, destekler ve götürür.”¹
5. Çok Mutlu ya da Aziz olarak ilan edilme sürecinde; erdemlerin yerine getirilişi sırasında, kahramanlık işaretleri, şehitlikte yaşamını feda etme ve kişinin ölümüne dek hayatını başkaları için sunduğu diğer durumlar dikkate alınır. Bu armağan Mesih’e benzerliğin bir örneğini ifade eder ve imanlıların hayranlığına layıktır ². Örneğin yaşamını Hristiyanların birliği için sunmuş olan çok mutlu Maria Gabriella Sagheddu’yu burada hatırlıyoruz.

¹ Benedetto XVI, Omelia per il solenne inizio del ministero petrino (24 aprile 2005): AAS 97 (2005), 708.

² Her halükarda, Hristiyan erdemlerinde, azizlik ve bunun için çalışmanın en azından olağan bir derecede itibarı olduğunu ileri sürer. bk Lett. ap. in forma di Motu proprio Maiorem hac dilectionem (11 luglio 2017), art. 2c: L’Osservatore Romano, 12 luglio 2017, p. 8.

Yandaki Kapıda Bulunan Azizler

6. Sadece aziz ya da çok mutlu ilan edilen kişileri düşünmeyelim. Tanrı “tek tek ve aralarında herhangi bir bağ olmadan insanları kutsallaştırmak ve kurtarmak değil; gerçeğe uygun olarak kendisini tanıyan ve kutsallıkla kendisine hizmet eden bir halk haline getirmek istediği”³ için Kutsal Ruh, Tanrı’nın kutsal ve imanlı halkının üzerine her yerde azizliği döker. Rab, halkını kurtuluş tarihi içinde kurtarmıştır. Bir halka ait olmadan, tam bir kimlik oluşmaz. Öyleyse kimse yalıtılmış tek bir birey olarak kurtulamaz, fakat Tanrı bizi insan topluluğunun kurulmuş olan kişiler arası ilişkilerinin karmaşık ağı içine almak için çeker: Tanrı toplumsal devinim içine, halkların devinimine girmek istemiştir.
7. Tanrı’nın sabırlı halkında, azizliği görmeyi seviyorum: çocuklarını sevgiyle yetiştiren ebeveynlerde, evine ekmek götürmek için çalışan erkek ve kadınlarda, hastalarda, gülümsemeye devam eden yaşlı rahibelerde görüyorum. Her gün sebatla ileri doğru yol almayı sürdürenlerde, savaşılan Kilise’nin kutsallığını görüyorum. Genellikle bizim yakınımızda yaşayan ve Tanrı’nın varlığının bir yansıması olan, “bitişik kapıdaki” azizlik ya da başka bir şekilde ifade edecek olursak “azizliğin orta sınıfı” budur.⁴
8. “Rab’bin yaşayan tanıklığını, her şeyden öte iman ve iyilik dolu bir yaşam yoluyla her yere yayarak Mesih’in peygamberlik görevini de paylaşan”⁵ halkın en mütevazı üyeleri vasıtasıyla, Rab tarafından bize sunulan azizlik işaretleri sayesinde teşvik edilmeye kendimizi bırakalım. Santa Teresa Benedetta della Croce’nin de ileri sürdüğü gibi gerçek hikâye, onların birçoğu sayesinde oluşur : “En karanlık gecede en büyük peygamberler ve azizler ortaya çıkar. Yine de yaşam veren mistik yaşamın akışı görünmezliğini sürdürür. Dünya tarihinin dönüm noktalarında, tarih kitaplarında hiçbir şekilde anılmayan ruhların derin etkilerinin olduğu kesindir. Ve ancak tüm gizlide olanların üstündeki perde açıldığı gün, kişisel yaşamımızın önemli karar anlarında hangi ruhlara teşekkür etmemiz gerektiğini bileceğiz”⁶.
9. Azizlik Kilise’nin en güzel görünüşüdür. Fakat Katolik Kilisesi dışında ve çok farklı ortamlarda bile Ruh “Mesih’in öğrencilerine yardım ettiği mevcudiyetinin işaretlerini”⁷ harekete geçirmektedir. Diğer yandan Aziz Papa II. Jean Paul bize “kanını dökene dek Mesih’e tanıklık vermenin, Katolik, Ortodoks, Anglikan ve Protestanların ortak mirası olduğunu”⁸ hatırlatıyor. Colosseo’da kutlanmasını istediği 2000 yılı Jübilesi’nin muhteşem ekümenik anma ayininde, şehitlerin “bölücü unsurlardan daha yüksek sesle konuşan bir miras”⁹ olduğunu belirtmişti.

³ II. Vat. Kons., Cost. dogm. Lumen gentium, 9.

⁴ Bk. Joseph

Malègue, Pierres noires. Les classes moyennes du Salut, Paris 1958.

⁵ II. Vat. Kons., Cost. dogm. Lumen gentium, 12.

⁶ Verborgenes Leben und Epiphanie: GW XI, 145.

⁷ S. Giovanni Paolo II, Lett. ap. Novo millennio ineunte (6 gennaio 2001), 56: AAS 93 (2001), 307.

⁸ Lett. ap. Tertio millennio adveniente (10 novembre 1994), 37: AAS 87 (1995), 29.

⁹ Omelia nella Commemorazione ecumenica dei testimoni della fede del secolo XX (7 maggio 2000), 5: AAS 92 (2000), 680-681.

Rab Çağırıyor

10. Tüm bunlar önemlidir, yine de bu Havarisel Teşvik ile her şeyden çok Rab'bin her birimize ve size de yapmış olduğu kutsallık çağrısını tekrar hatırlatmak istiyorum: "Kutsal olun, çünkü ben kutsalım" (Lev 11,44; 1 Pe. 1, 16). İkinci Vatikan Konsili bunu kuvvetle vurguluyor: "Bu derece yüce ve bol şekilde sağlanan erdemlerle donatılmış, her durumda ve koşuldaki tüm imanlılar, Rab tarafından her biri kendi yoluna göre Göksel Peder'in kusursuzluğunda azizliğe çağrılmışlardır"¹⁰.
11. Konsil, "herkes kendi yoluna göre" diyor. Bu nedenle erişilemez görünen azizlik örneklerini düşündüğümüzde cesaretimizi yitirmemeliyiz. Bizi teşvik edecek ve harekete geçirecek tanıklıklar bulunmakla birlikte bunların aynısını yapmaya çalışmamalıyız, çünkü bu şekilde davranmak Rab'bin bizim için belirlediği eşsiz ve özel yoldan bizi uzaklaştıracaktır. Önemli olan, her bir imanlının kendi yolunu ayırt etmesi ve Tanrı'nın içine yerleştirdiği en iyi olanı ortaya koyması (bk. 1. Ko. 12, 7) ve kendisi için öngörülmemiş olana benzemeye çalışarak kendini tüketmemesidir. Hepimiz tanıklık etmeye çağrıldık fakat tanıklığın pek çok varoluşsal biçimi bulunmaktadır¹¹. Aslında Aziz Giovanni della Croce yazmış olduğu *Spirituale Cantico*'da herkes için sabit kuralların olmasını önlemeyi tercih etmiş ve dizelerini herkesin "kendine uygun şekilde"¹² yararlanması için yazdığını açıklamıştır. Çünkü ilahi yaşam kendisini birine şu şekilde, diğerine bu şekilde aktarır¹³.
12. Azizliğin ortaya çıkan farklı biçimlerinin yanı sıra, Tanrı'nın kutsallığını bu dünyada yansıtan; azizliği vazgeçilmez kadınca biçimiyle ortaya koyan "kadın ruhunu" vurgulamak isterim. Ve kadınların son derece dışlandığı dönemlerde bile Kutsal Ruh, Kilise'de yeni ruhsal dinamizm ve önemli reformları canlandıran etkileyici azizelere ilham vermiştir. Bingenli Azize Hildegard, Azize Sienalı Katerina, Azize Avilalı Teresa ya da Azize Liseuxlü Teresa'yı burada belirtebiliriz. Fakat burada her biri kendi yoluna göre verdiği tanıklıklarının gücüyle evlerini yaşadıkları cemaati destekleyen ve dönüştüren bilmediğimiz ya da unuttuğumuz kadınları da anımsamak isterim.
13. Bu, tüm bir ebediyet boyunca, Tanrı'nın kadın ya da erkek, bizim için istediği, eşsiz ve tekrarlanamaz tasarıya doğru büyümek için kendimizi ona vermek amacıyla her birimize coşku ve cesaret vermelidir. "Ana rahminde sana biçim vermeden önce tanıdım seni. Doğmadan önce seni ayırdım ve kutsadım."(Yer. 1,5)

Senin için de

14. Aziz olmak için episkopos, rahip, din adamı ya da rahibe olmak gerekmez. Çoğu zaman azizliğin, sıradan işlerden uzak kalma imkânı olan, zamanını dua etmeye adanmış kişiler için olduğunu düşünmeye meyilliyiz. Ama böyle değildir. Hepimiz bulunduğumuz yerde sevgiyle yaşayarak ve günlük işlerin uğraşısı içinde kendi tanıklığımızı bir diğerine sunarak azizler olmaya çağrıldık. Sen kendini Tanrı'ya adamak üzere takdis edilmiş bir erkek ya da kadın mısın? Sahip olduğun armağanı sevinçle yaşayarak aziz ol. Evli misin? Kocanı ya da karını Mesih'in Kilisesini

¹⁰ Cost. dogm. Lumen gentium, 11.

¹¹ Bk. Hans U. Von Balthasar, "Teología y santidad", Communio VI/87, 489.

¹² Cantico spirituale B, Prologo, 2: Opere, Roma 1979, 490.

¹³ Bk. Age., 14, 2: p. 575.

sevdiği gibi severek ve ona özen göstererek aziz ol. İşçi misin? Sabır ve dürüstlikle kardeşlerine hizmet ederek işini yaparken aziz ol. Bir ebeveyn ya da büyükbaba veya büyükanne misin? Çocuklara sabırla İsa'yı izlemelerini öğretmekle aziz ol. Mevki sahibi biri misin? Herkesin iyiliği için çaba göstererek ve kendi çıkarından vazgeçerek aziz ol.¹⁴

15. Vaftiz lütfunun, kutsallık yolunda meyve vermesine imkân tanı. Bırak, her şey Tanrı'ya açık olsun; ve bu amaçla O'nu seç: Her zaman, her defasında Tanrı'yı seç. Cesaretinizi yitirmeyin, çünkü Kutsal Ruh'un kudreti bunu mümkün kılar ve her şeyden çok Kutsal Ruh'un meyvesi senin yaşamındadır (bk. Gal 5,22-23). Kendi zayıflığına tutunmakla ayartıldığını hissedince Haç'a bak ve şöyle de: "Rab, ben zavallı bir insanım, ama Sen bir mucize ile beni daha iyi biri yapabilirsin". Kutsal olan ama günahkârlardan oluşan Kilise'de kutsallığa doğru gelişmek için gereken her şeyi bulacaksın. Rab Kilise'yi "Takılarını kuşanmış gelin gibi" (Yşa. 61, 10), Söz'ü ile ve Kutsal Sırların, ibadet yerlerinin, cemaat yaşamının, azizlerin tanıklığının armağanlarıyla doldurmuştur ve Rab'bin sevgisinden kaynaklanan çok yönlü bir güzelliği vardır.
16. Rab'bin seni çağırmış olduğu bu azizlik küçük küçük davranışlarla gelişir. Örneğin, bir kadın alışverişe çıkar ve bir komşusuyla karşılaşır, konuşmaya başlarlar, derken komşusu buna bir sürü eleştiri sıralar. Fakat kadın kendi kendine şöyle der: "Hayır, kötü bir şey söylemeyeceğim". Bu azizlik yolunda atılan bir adımdır. Sonra evde oğlu ona hayallerinden söz etmek ister, yorgun olsa bile yanına oturur ve sabır ve ilgiyle oğlunu dinler. Bu da azizlik yolunda bir sunudur. Bir an üzüntüye kapılır, fakat Bakire Meryem'in sevgisini hatırlayarak tespihini alır ve imanla dua eder. Bu da azizlik yolunda için başka bir tutumdur. Ardından dışarı çıkar, yoksul bir adamla karşılaşır ve ilgiyle konuşmak için durur. Bu da ileri doğru bir başka adımdır.
17. Kimi zaman hayat daha büyük zorluklar getirir ve bunlar vasıtasıyla Rab, "kutsallığına ortak olalım diye" varlığımızdaki lütfu kendisini daha iyi gösterebilmesi için bizi kendisine tekrar dönmeye çağırır. (İbr. 12,10). Diğer durumlarda ise yaptıklarımızı daha kusursuz yaşayacak bir yol bulmak için "Hristiyan yaşamının sıradan uygulamalarını sıra dışı bir kusursuzlukla yapmak için ilham"¹⁵ verir. Kardinal Francesco Saverio Nguyen Van Thuân hapisteyken özgürlük için çabalamaktan vazgeçmişti. Seçimini "sıradan eylemleri sıra dışı bir şekilde gerçekleştirmek için her gün ortaya çıkan fırsatları yakalıyorum"¹⁶ diye belirtmişti.
18. Böylece, Tanrı'nın harekete geçirmesiyle, muhtelif davranışlarımızla biz de, kendine yeten kişiler olarak değil, ama "bunu Tanrı'nın çok yönlü lütfunun iyi kâhyaları" (1Pe. 4,10) olarak O'nun arzuladığı azizlik örneğini inşa ederiz. Yeni Zelandalı Episkoposların bize hatırlattıkları gibi, Dirilmiş Olan Rab bizim zayıf yaşamlarımızı paylaştığı için Rabbin bizi şartsız sevgisi ile sevmesi mümkün olabilmektedir: "Sevgisinin sınırı yoktur ve bir kez bu sevgiyi verdiğinde asla geri almaz. Sevgisi, koşulsuzdur ve sadık kalır. O şekilde sevmek kolay değildir, zira bizler çoğu zaman gerçekten zayıfız. Ama Mesih'in bizi sevdiği gibi sevmeye

¹⁴ Bk. Catechesi nell'Udienza generale del 19 novembre 2014: Insegnamenti II, 2 (2014), 555.

¹⁵ S. Francesco di Sales, Trattato dell'amore di Dio, VIII, 11: Opere complete di Francesco di Sales, IV, Roma 2011, 468.

¹⁶ Beş somun ve iki balık. Hapishanenin ıstırapından, inancın neşeli bir ifadesi, Milano 2014, 20.

çalışalım diye, Mesih, kendi dirilmiş yaşamını bizimle paylaşmaktadır. Böylece yaşamlarımız, insanoğlunun acizliğinin ortasında bile, O'nun davranışlarımızda olan gücünü ortaya koymaktadır”¹⁷.

Mesih'teki görevin

19. Bir Hristiyan için, yeryüzündeki görevini azizliğe bir yolculuk olarak görmeden yaşamak mümkün değildir, çünkü “Tanrı'nın isteği: Kutsal olmanız”dır (1 Sel. 4, 3). Her aziz bir görevdir; tarihin belirli bir anında İncil'in bir yönünü yansıtacak ve somutlaştıracak olan, Peder'in bir projesidir.
20. Böyle bir görev, anlamının bütünlüğünü Mesih'te bulur ve sadece O'ndan başlamakla anlaşılabilir. Sonuçta azizlik, O'nun yaşamının gizemlerini O'nunla birliktelik içinde yaşamaktır. Onunla sürekli ölümlük ve dirilerek, eşsiz ve kişisel bir yolla Rab'bin ölümüne ve dirilişine birleşmiş olmaktır. Ancak bu husus şahsi yaşamlarımızda bazen İsa'nın gizli yaşamı, topluluk yaşamı, toplumla yakın ilişkileri, fakirliği ve sevgi ile lütfunun kendini gösterdiği çeşitli durumlarda dünyevi yaşamının bazı unsurlarını yerine getirmemizi de gerektirebilir. Aziz Loyola'lı Ignatius'un da ileri sürdüğü gibi, bu gizemleri derinlemesine düşünmek, tercihlerimizde ve davranışlarımızda, onların bizde vücut bulmalarını sağlar¹⁸. Çünkü “İsa'nın yaşamındaki her şey onun gizeminin belirtisidir”¹⁹, “Mesih'in bütün hayatı Peder'in Açınlanmasıdır”²⁰; “Mesih'in tüm yaşamı Kurtuluşun gizemidir”²¹, “Mesih'in tüm yaşamı yaratılışın ve kurtuluşun nasıl olduğunun ve olacağının, (bütünün tam olarak görülebildiği özet = ricapitulazione) gizemidir”²² ve “Mesih'in yaşadığı her şey, bizim, O'nda yaşamamızı ve O'nun da bizim içimizde yaşamasını mümkün kılar”²³.
21. Peder'in tasarısı Mesih ve O'nun içindeki “biz”dir. Kesinlikle bizde seven Mesih'tir, “çünkü azizlik sevginin tam olarak yaşanmasından başka bir şey değildir”²⁴. Bu nedenle “azizliğin ölçüsü Mesih'in bizde ulaştığı yere göre ölçülür. Bu ölçüde Kutsal Ruh'un gücü ile tüm yaşamımızı onda şekillendiririz”²⁵ Böylece her aziz Kutsal Ruh'un Mesih'in zenginliklerinden çıkarttığı ve halkına bahşettiği bir mesajdır.
22. Rabbin bir aziz aracılığı ile söylemek istediği sözü anlamak için, ayrıntılara takılmamız gerek; zira orada da hatalar ve düşüşler olabilir. Bir azizin söylediği her şey İncil'e tamamen sadık olmayabilir, yaptıkları samimi ve kusursuz olmayabilir. Biz, onun hayatıyla birlikte tüm kutsallaşma yolunu, Mesih İsa'dan yansıttıklarını ve kendi kişiliğinin bütününden çıkarttığımız anlamı birleştirdiğimizde ortaya çıkan şekli düşünmeliyiz²⁶.

¹⁷ Conferenza dei Vescovi cattolici della Nuova Zelanda, Healing love, 1 gennaio 1988.

¹⁸ Bk. Esercizi spirituali, 102-312.

¹⁹ Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, 515.

²⁰ Age., 516.

²¹ Age., 517.

²² Age., 518.

²³ Age., 521.

²⁴ Benedetto XVI, Catechesi nell'Udienza generale del 13 aprile 2011: Insegnamenti VII (2011), 451.

²⁵ Age.: 450.

²⁶ Bk. Hans U. Von Balthasar, “Teología y santidad”, Communio VI/87, 486-493.

23. Bu hepimiz için çok güçlü bir hatırlatmadır. Sen de yaşamının tamamını bir görev olarak görmelisin. Duada Tanrı'yı dinlemeye ve sana gösterdiği işaretleri anlamaya çalış. Varlığının her anında, İsa'nın senden ne istediğini; yapman gereken her seçimde bu seçimin sana düşen görevde alacağı yeri ayırt etmek için Ruh'a sor. Ve günümüz dünyasında Mesih İsa'yı yansıtabilecek kişisel gizemi sende şekillendirmesine izin ver.
24. Yaşamın vasıtasıyla Tanrı'nın dünyaya vermek istediği Mesih mesajının, sözün ne olduğunu anlayabilmek için, Göklerden yardım iste. Bunun gerçekleşebilmesi için dönüştürülmeye, Ruh tarafından yenilenmeye izin ver ve böylece değerli görevin yitip gitmesin! Rab hatalarına ve olumsuz zamanlarına rağmen bunu tamamına eriştirecek, yeter ki sevgi yolunu terk etmeyip daima onun arındıran ve aydınlatan doğaüstü eylemlerine açık kalmaya devam et.

Azizliği Sağlayan Eylemler

25. Mesih'i, yeryüzüne getirmekte olduğu Hükümrانlık kavranmadan anlamak mümkün olmadığı için, senin görevin bu Hükümrانlığın inşasından ayrı düşünülemez: "Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir." (Mt 6, 33). Senin Mesih ve onun arzularıyla özdeşleşmek için, O'nunla herkes için sevgi, adalet ve barış Krallığının inşasını taahhüt etmek gerekir. Mesih'in kendisi, gereken tüm çaba ve fedakârlıklarla ve aynı zamanda bunun sana sunacağı sevinç ve ürünlerle, bunu seninle birlikte yaşamayı istiyor. Bu nedenle bu uğraşta bedence ve ruhça kendini en iyi şekilde vermedikçe kutsanmış olmayacaksın.
26. Sessizliği sevmek ve başkalarıyla bir araya gelmekten kaçınmak; aynı şekilde, dinlenmeyi yeğleyip, faaliyetten uzak durmak, duaya yönelmek ama hizmet etmeyi değersizleştirmek sağlıklı değildir. Her şey kişinin bu dünyadaki varoluşunun bir parçası olarak kabul edilip bu varoluşla bütünleştirilebilir ve azizlik yolunun bir parçası olarak alınabilir. Faaliyet içindeyken de tefekkürü yaşamaya çağrıldık ve görevimizin sorumluluğu ve cömertliğini yerine getirerek azizler oluyoruz.
27. Kutsal Ruh bizi hem bir görevi yerine getirmeye hem de ondan kaçmaya davet edebilir mi? Veya iç huzurumuzu koruyalım diye kendimizi tamamen vermekten bizi alıkoyabilir mi? Oysa kimi zaman pastoral adanmışlık ya da dünyaya karşı görevleri azizlik ve içsel huzur yolunda engel ve dikkat dağıtıcı olarak görerek tökezleriz, onları ikinci plana atarız. Unuttuğumuz konu şudur: "hayatın bir görevi yok, hayat görevdir"²⁷.
28. Endişe, gurur, kendini gösterme ve hükmetme ihtiyacı ile verilen taahhütler kesinlikle azizliğe götürmez. Esas amaç, kendi şahsi bağışını evanjelik bir anlama sahip olması için gayret göstererek yaşamak ve kendimizi çok daha fazla İsa Mesih ile özdeşleştirmektir. Bu yüzden kateşistin maneviyatından veya episkoposluk ruhban sınıfının maneviyatından ya da işin maneviyatından söz edilir. İşte aynı nedenle Evangeli Gaudium'u görevin maneviyatı ile bitirdim. Laudato Sii'de

²⁷ Xavier Zubiri, *Naturaleza, historia, Dios*, Madrid 19993, 427.

ekolojik maneviyattan ve Amoris Laetitia'da aile yaşamının maneviyatından bahsettim.

29. Bu, Tanrı huzurunda sessizlik, yalnızlık ve sükût anlarını küçümsemek anlamına gelmez. Tam tersine! Çünkü sürekli değişen teknolojik olanaklar, seyahatin çekiciliği, sürekli yeni ve çeşitli tüketim unsurlarının ortaya çıkması, bazen Allah'ın sesinin yankılanabilmesine pek de imkân tanımaz. Her yer söz, tensel hazlar ve sürekli artan gürültülerle doludur. Sevinç hüküm sürmez, ama ne için yaşadığını bilmeyen insanın memnuniyetsizliği her yeri kaplar. Kimi zaman acı veren ama her zaman verimli, orada Tanrı ile samimi bir diyalogun geliştiği, kendini toparlamak için kişisel bir alan için bu heyecanlı yarışı durdurmamız gerektiğini nasıl kavrayamayız? Bir zaman gelir ki kendi öz gerçeğimiz ile yüzleşmemiz gerekir. Bu gerçeğin Rab tarafından doldurulmasına izin vermeliyiz; bunu, özellikle de “boğucu arzusun uçurumunun ucunda; ümitsizliğin en derinliklerinde, terk edilmişliğin uçurumunda kendimizi yapayalnız hissetmedikçe”²⁸, her zaman başaramayabiliriz. Böylece yerine getirmek için yaşadığımız amaç için büyük teşviki bulabiliriz.
30. Günlük hayatı işgal eden ve dikkati dağıtan; kısa süren ve değişken eğlenceler sunan ve sınırsız kullanabileceğimiz çeşitli araçlar da bizi, kendimizi soyutlayarak boş zamanları bunlarla geçirmeye yöneltmektedir²⁹. Sonuç olarak görevin kendisi bu durumdan olumsuz olarak etkilenir, zayıf düşer, cömertçe ve kolaylıkla verilen hizmet gerilemeye başlar. Bu da manevi deneyimin doğasını değiştirir. Müjdeleme hareketi ya da başkalarına hizmet etmek için duyulan manevi coşkunluk ile miskinliğin bir arada yaşaması sağlıklı mıdır?
31. Hem yalnızlığı hem hizmet etmeyi, hem yakınlığı hem de incili ilan etme taahhüdünü aşılayan bir azizlik ruhu bize gerekiyor, çünkü her anımız, Rab'bin bakışı altında verilen sevginin bir ifadesidir. Bu şekilde her anımız azizlik yolunda bir basamak olacaktır.

Daha canlı, daha insanî.

32. Azizlikten korkma. O senden ne gücünü ne yaşamını ne de sevincini alır. Tam tersine, sen Peder'in seni yarattığı sırada, senin için amaçladığı plana uygun olarak, kendi varoluşuna sadık bir insan olursun. Ona bağımlı olmak bizi köleliklerden kurtarmakla kalmayıp bizim kendi onurumuzu tanımamıza yarar. Azize Joséphine Bakhita “Yedi yaşında kaçırılıp esir olarak satıldıktan sonra, vahşi efendilerin ellerinde çeşitli sıkıntılar yaşamasına rağmen, gerçeğin derinliklerinde insanın değil

²⁸Carlo M. Martini, *Le confessioni di Pietro*, Cinisello Balsamo 2017, 69.

²⁹ Bizi başkalarına ve tefekkür dolu bir ruhla gerçekliğe açan boş zamanın sağlıklı kültüründen bu yapay canlılığı ayırmak gereklidir.

Allah'ın olduğunu, her insanın Efendisinin Rab olduğunu keşfetmiş. Bu yaşadıkları mütevazı Afrikalı genç kız için ciddi bir bilgelik kaynağı olmuştur”³⁰.

33. Her Hristiyan, aziz olduğu ölçüde, dünya için daha üretken hale gelir. Batı Afrika'daki episkoposlar bize şunu öğrettiler: “Yeni Müjdeleme ruhunda (evanjelizasyon) müjdelenmek ve tüm vaftizlilerin teşvik edilmesi sayesinde müjdelemek için çağırıyoruz; böylece yeryüzünün tuzu ve dünyanın ışığı olarak bulunduğunuz her yerde üstünüze düşen görevi yerine getirebilirsiniz.”³¹
34. Daha yükseklerle bakmaktan, Tanrı tarafından seilmekten ve kurtarılmaktan korkun olmasın. Kutsal Ruh'un seni yönlendirmesine izin vermekten korkma. Aziz olmak daha az insan olmak demek değildir, çünkü azizlik, lütfun gücü sayesinde kendi zayıflığın ile yüzleşmektir. Sonuçta, Léon Bloy'un dediği gibi, hayatta “üzüntü duyulacak tek şey vardır [...] o da aziz olmamaktır”³².

İkinci Bölüm

AZİZLİĞİN GİZLENMİŞ İKİ DÜŞMANI

35. Bu çerçevede, azizlik yolundan bizi saptırabilecek iki yanılgıya dikkatlerinizi çevirmek isterim: Bilinircilik (gnosticism) ve Pelagianism (Pelagianism: İsa'dan sonra 4. Yüzyılda yaşamış Pelagius'un öğretisine dayanır ve insanların günahsız doğduğunu ileri sürer. Pelagianism'e göre Âdem'in günahı insanlığın gelecekteki nesillerini etkilemiyordu. Ç.n.). Hristiyanlığın ilk yüzyıllarında ortaya çıkan bu iki sapkınlık kaygı verici biçimde güncelliğini korumaktadır. Günümüzde bile birçok Hristiyan'ın yüreği, farkına varmasa dahi bu yanıltıcı önermelerle ayartılabilir. Onlarda, Katolik gerçeği gibi görünen insan-merkezci bir içkinlik (İçkin: Herhangi bir varlığın yapısına karışmış olan) ifadesi bulunur³³. Burada doktrinal ya da disiplinler güvencenin iki biçimini görürüz: “müjdeleme yerine başkalarını inceleyen ve sınıflandıran ve lütfı erişmeyi kolaylaştırmak yerine enerjisini kontrol etmekle tüketen narsistik ve otoriteryan elitizm. Her iki durumda da ne İsa Mesih ne de başkaları gerçekten önemlidir”³⁴.

³⁰ S. Giovanni Paolo II, Omelia nella Messa di canonizzazione (1 ottobre 2000), 5: AAS 92 (2000), 852.

³¹ Conferenza Episcopale Regionale dell'Africa Occidentale, Messaggio pastorale al termine della II Assemblea plenaria, 29 febbraio 2016, 2.

³² La donna povera, Reggio Emilia 1978, 375.

³³ Bk. Congregazione per la Dottrina della Fede, Lett. Placuit Deo ai Vescovi della Chiesa Cattolica su alcuni aspetti della salvezza cristiana (22 febbraio 2018), 4: L'Osservatore Romano, 2 marzo 2018, pp. 4-5: «Hem neoplejyen bireycilik hem de neo-bilinircilik biricik ve evrensel Kurtarıcı Mesih'te iman ikrarını çarpık bir biçime sokar.” Bu belgede günümüz neo-bilinircilik ve neo-pelajyanizm akımlarının atıfta bulunduğu Hristiyan kurtuluşunun algılanması için doktrinal bir temel bulunmaktadır.

³⁴ Esort. ap. Evangelii gaudium (24 novembre 2013), 94: AAS 105 (2013), 1060.

Günümüzde Bilinircilik

36. Bilinircilik “konu tamamen kendi akıl ya da duygularının içkinliğinde kapalı kaldığı halde; sadece belli bir deneyim ya da akıl yürütme dizisinin yer aldığı ve rahatlatıp aydınlattığına inanılan bilginin nesnellüğünde kilitli kalmaktır”³⁵.

Tanrısız ve bedensiz bir zihin

37. Allah sayesinde, Kilise tarih boyunca, insanların mükemmelliğini, onların biriktirdikleri veriler ve bilgilerle değil, sevgi ve merhamet duygularıyla ölçmüştür. “Bilinirciler” bu konuda bir hata yapmaktalar ve başkalarını bazı öğretilerin derinliğini kavrama yeteneklerine göre yargılamaktalar. Bunlar, zihni, İsa’nın acı çeken bedenine; başkalarında dokunma yetisi olmayan, sanki soyutlayan bir ansiklopediye sıkışmış gibi bedensiz olarak algırlar. Gizemi bedensizleştirerek, “Mesih’siz bir Allah, Kilisesiz bir Mesih, halkı olmayan bir Kilise” olabileceğini düşünürler³⁶.

38. Sonuç olarak, yapaylığın gereksizliğinden söz edebiliriz: zihinde bir sürü yapay hareketlilik olsa da ne kendisi hareket eder ne de düşüncenin derinliklerinde ortak bir hareket ortaya çıkar. Bununla birlikte aldatıcı bir cazibe ile bazılarını kendine hayran bırakır, çünkü Bilinirciliğin biçimsel dengesi ve çileci olarak görülmesi ya da her şeyi içine çekmesi bir uyum görüntüsü sergiler.

39. Burada dikkat edelim. Ben burada Hıristiyan imanının düşmanı olan rasyonalistlerden (akılcılardan) söz etmiyorum. Bunlar Kilisede olabilecekleri gibi kilise çevresindeki laikler veya eğitim merkezlerinde felsefe ya da din eğitimi veren hocalar arasında da olabilir. Çünkü Bilinirciler tipik bir şekilde açıklamalarının tüm imanı ve İncil’i kusursuz bir şekilde kavranabilir hale getirdiğine inanırlar. İncil’in dinsel ve ahlaki eğitimi üzerine düşünmek için mantığı kullanmak sağlıklı ve alçakgönüllü bir eylemdir, diğer yandan; İsa’nın öğretilerini her şeyi hükmetmeye çalışan soğuk bir mantığa indirgemek tamamen başka bir şeydir³⁷.

Gizemsiz bir doktrin

40. Mevcut ideolojiler arasında Bilinircilik en kötü ideolojilerden biridir. Çünkü bilimi veya seçilmiş bir deneyimi yüceltirken, gerçeğe ait kendi görüş açısının mükemmellik taşıdığını düşünür. Böylece farkına varmadan, bu ideoloji kendi içinden beslenir ve duyarsızlığa doğru kayar. Özellikle kendisini bedensiz ruhsallık

³⁵ Age.: AAS 105 (2013), 1059.

³⁶ Omelia nella Messa a Casa S. Marta, 11 novembre 2016: L’Osservatore Romano, 12 novembre 2016, p. 8.

³⁷ Aziz bonaventura’nın öğrettiği gibi: “zekanın tüm işlerini terkedip sevginin doruğuna tamamen taşınmak ve Tanrı’da dönüşmek gerekir [...] Bunu elde etmek için hiçbir şey biraz doğa ve biraz bilim olamaz, sorgulamaya daha az yer verip ruhsal açılıma; dili daha fazla tutup, daha çok içsel sevince; kelime ve kitaplara daha az yer verip, Tanrı’nın armağanına, yani Kutsal Ruh’a daha çok yer açmak; yaratılışa az ya da hiç, ve yaratıcı öze, Peder’e, Oğul’a ve kutsal Ruh’a her şeyi ayırmak gerekir.” (Itinerario della mente in Dio, VII, 4-5).

olarak gösterdiğinde yanıltıcı olacaktır. Aslında Bilinircilik hem Tanrı'nın gizemi ve lütfu hem de başkalarının yaşamının gizemini hafifletmek ister, çünkü "kendi doğası gereği gizemi yumuşatmak ister"³⁸.

41. Birinin tüm sorulara yanıtı varsa, bu onun iyi bir yolda ilerlemediğini gösterir. Ve onun; dini, kendi psikolojik ve zihinsel çıkarlarına kullanan sahte bir peygamber olması mümkündür. Tanrı, bizi sonsuz ölçüde aşar, daima şaşırtır ve O'nunla tarihi karşılaşmamızın hangi koşullarda olacağına, zamanına, yerine ve nasıl olacağına karar verecek taraf, biz olamayız. Her kim her şeyin berrak ve emin olmasını isterse o kişi, Tanrı'nın aşkınlığına hükmetmiş gibi olur.
42. Tanrı'nın olmadığı bir yeri tanımlıyormuş gibi de yapamayız, çünkü O, insanın yaşamında gizemli olarak ve her bir kişinin yaşamında kendi isteğine göre bulunmaktadır ve biz bunu kesin olduğunu düşündüğümüz şeylerle inkâr edemeyiz. Bir insanın tüm yaşamı felaket halde bile olsa, bağımlılık ya da kötülük yüzünden yıkıldığını görsek bile Tanrı onun hayatında mevcuttur. Bizi mantığın değil, Ruh'un yönlendirmesine izin verirse, her insanın yaşamında Rab'bi arayabiliriz ve aramalıyız. Gizemin bu kısmı, bilinircilerin kontrol edemedikleri için sonuçta yok farz ettikleri gerçekler arasındadır.

Aklın sınırları

43. Rab'den bize ulaşan gerçeğin çok azını anlayabiliyoruz. Ve O'nu çok daha büyük bir zorlukla ifade edebiliyoruz. Bu nedenle, bizim anlayış şeklimizin, başkalarının yaşamlarını doğrudan kontrol etmemize izin verdiğini söyleyemeyiz. Kilisede, doktrinin ve Hristiyan yaşamının birçok yönünü yorumlayan farklı yollar meşru bir şekilde bir arada bulunduğunu hatırlatmak isterim; bunlar çeşitlilikleriyle "Söz'ün son derece zengin hazinesini daha iyi açıklamaya yardımcı olurlar". Kuşkusuz "nüanslar olmadan, herkesin savunduğu tek parça bir doktrin hayali kuranlar için, bu kusurlu bir dağınıklık gibi görünebilir"³⁹. Aslında, bazı Bilinirci akımlar İncil'in son derece somut sadeliğinin değerini küçümseyerek, tarihimizin zengin çoğulluğunun Üçlü Birliği ve Beden Alan Tanrı'sını ortadan kaldırıp üstün bir Birlik ile yer değiştirtirler.
44. Gerçekte, doktrin ya da daha iyi bir ifadeyle doktrini kavrayışımız ve ifade edişimiz "İçinde sorular, tereddütler, sorgulamalar içermeyen, dinamizmden mahrum, kapalı bir sistem değildir". Ve "Eğer Vücut bulma ilkesini ciddiye almak istiyorsak, toplumumuzun soruları, korkuları, savaşları, düşleri, mücadeleleri, kaygıları; bizim için tefsir bakımından görmezden gelemeyeceğimiz, bir değer taşımaktadır. Bu

³⁸ Lettera al Gran Cancelliere della Pontificia Università Cattolica Argentina per il centenario della Facoltà di Teologia (3 marzo 2015): L'Osservatore Romano, 9-10 marzo 2015, p. 6.

³⁹ Esort. ap. Evangelii gaudium (24 novembre 2013), 40: AAS 105 (2013), 1037.

sorular, aslında kendimizi sorgulamamıza yardımcı olmakta, sorguları bizi sorgulamaktadır.”⁴⁰

45. Sık sık, tehlikeli bir karışıklık ortaya çıkar: Bir şeyi bildiğimiz veya bir şeyi belirli bir mantık içinde izah edebildiğimiz için aziz olduğumuza, mükemmel olduğumuza, “Cahil çoğunluktan” daha iyi olduğumuza inanabiliriz. Aziz II. Yuhanna Pavlus, Kilise’de daha ileri bir eğitim alabilme şansı olanları “Diğer imanlılara nazaran üstün oldukları hissi”ne karşı uyarmıştır⁴¹ Ama gerçekte, bu eğitimimiz, bildiğimize inandığımız şey, Tanrı’nın sevgisine daha iyi cevap vermeye bizi yöneltmelidir, çünkü “Yaşamak için öğreniyoruz: teoloji ve azizlik birbirinden ayrılamaz.”⁴²
46. Assisili Aziz Francesko bazı şakirtlerinin doktrin eğitimi verdiğini gördüğünde, Bilinircilik çekimine kapılmamaları için uğraştı. Padovalı Aziz Antuan’a yazdığı mektupta: “Kutsal teolojiyi kardeşlere okumandan hoşnudum, tek bir şartla: bu meşgalenin, dua ve adanmışlık ruhunu öldürmemesine dikkat edin.”⁴³ Diyordu. Bu ayartmanın, Hristiyan yaşamını İncil’in tazelighinden uzaklaştırmakla son bulacak bir dizi aynı konu üzerinde düşünüp durmaya götürerek Hristiyan deneyimini bozacağını biliyordu. Diğer yandan Aziz Bonaventura kendi açısından gerçek Hristiyan bilgelighinin, başkalarına yönelik merhametten kendisini ayıramayacağı uyarısını yapıyor: “Var olabilecek en büyük bilgelik kişinin sahip olduklarını verimli bir şekilde dağıtmaktan ve dağıtıldığı için kesin olarak almasından ibarettir. [...] Bu nedenle merhamet bilgelighin dostudur ve açgözlülük de onun düşmanıdır”⁴⁴. “Tefekkürü engellemeyen, aksine onu destekleyen, tefekkürle birleşmiş olarak yürütülebilecek merhamet ve dindarlık faaliyetleri bulunmaktadır”⁴⁵.

Günümüzde pelajyanizm

47. Bilinircilik halen günümüzde sürmekte olan diğer bir mezhep sapkınılığını doğurdu. Zaman geçtikçe çoğu insan, bilimin bizi daha iyi veya daha kutsal kılmadığını ama yaşadığımız hayatın önemli olduğunu anladı. Sorun, bu yozlaşmanın gizli kalması, böylece Bilinircilerin hatasının birazcık değişerek ama üstesinden gelinmemiş bir şekilde devam etmesidir.
48. Bilinircilerin zekâya atfettikleri gücü, kimileri insan isteğine ve kişisel çabaya atfetmeye başladılar. Pelajyenler ve yarı pelajyenler böyle ortaya çıktı. Artık lütfun ve gizemin yerini zeka değil, irade alıyordu. Şu unutuluyordu :” bu, insanın

⁴⁰ Videomessaggio al congresso internazionale di Teologia della Pontificia Università Cattolica Argentina (1-3 settembre 2015): AAS 107 (2015), 980.

⁴¹ Esort. ap. postsin. Vita consecrata (25 marzo 1996), 38: AAS 88 (1996), 412.

⁴² Lettera al Gran Cancelliere della Pontificia Università Cattolica Argentina per il centenario della Facoltà di Teologia (3 marzo 2015): L’Osservatore Romano, 9-10 marzo 2015, p. 6.

⁴³ Lettera a Frate Antonio, 2: FF 251.

⁴⁴ Sui sette doni dello Spirito Santo, 9, 15.

⁴⁵ Id., Commento al Libro IV delle Sentenze, 37, 1, 3, ad 6.

iradesine ya da çabasına değil, Tanrı'nın merhametine bağlıdır.” (Rm 9, 16) ve “önce, O bizi sevdi” (1Yu. 4, 19).

Alçakgönüllü olmayan bir irade

49. Bu pelajyen ve yarı pelajyen mantığı benimseyenler, Allah'ın lütfundan söz etseler de, “Nihayetinde sadece kendi güçlerine güvenir ve belirgin normları uyguladıkları veya belli bir Katolik tarzı benimsedikleri için kendilerini diğerlerinden, daha güçlü sanırlar”⁴⁶. İçlerinden bazıları zayıf durumda olanlara Allah'ın lütfu ile her şeyin mümkün olduğunu söylerken, sanki bu irade, lütfun kendisine eklenen saf, kusursuz ve her şeye kadir bir irade imiş gibi insanın iradesi ile her şeyin yapılacağı fikrini aktarırlar. “Herkes, her şeyi yapamaz” ifadesi yok sayılıyor⁴⁷, ve bu hayatta insanoğlunun kırılğanlığının lütufla bir kerede ve tamamen iyileşmeyeceğini ileri sürüyorlar⁴⁸. Her halükarda, Aziz Augustin öğrettiği gibi, Tanrı seni yapabildiğini yapmaya ve yapamadığını istemeye davet ediyor⁴⁹; veya Rabbe şöyle yalvar: “Buyurduğunu ver ve dilediğini buyur”⁵⁰.

50. Sonuçta, kendi kısıtlılığımızın, samimi, acı ve dua dolu sınırlarını tanımadaki eksikliğimiz lütfun bizde daha iyi eyleme geçmesini engeller; çünkü samimi ve gerçek büyüme yolu içinde bütünleşmiş olası iyiliği teşvik etmek için bir yer bırakılmamıştır⁵¹. Lütuf, aslında bizim tabiatımızı tahmin ettiğinden, bizi bir anda olağanüstü insanlar kılmamaktadır. Bunu iddia etmek, kendi kendimize gereğinden fazla güvenmek anlamına gelir. Bu durumda, Ortodoksluğun arkasına gizlenen davranışlarımız, lütfun gerekliliğine dair konuştuğumuzda, söylediklerimizle tamamen bağlantısız olacaktır; aslında lütfu çok az güvenmiş oluruz. Çünkü somut ve sınırlı gerçeğimizi idrak etmezsek, Rabbin, bizi kendisi için cezbedip lütfuyla ona uygun hale getirdikten sonra her an bizden istediği gerçek ve olası adımları bile göremeyeceğiz. Lütuf tarihsel olarak hareket eder ve genelde, bizi alır ve kademeli olarak değiştirir⁵². Bu nedenle lütfun tarihsel ve kademeli olma özelliklerini reddedersek, onu kendi sözlerimizle yüceltsek bile aslında inkâr edip engeller hale gelebiliriz.

51. Allah İbrahim'e seslendiğinde, ona: “Ben Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'yım. Benim yolumda yürü, kusursuz ol,” dedi. (Yar. 17, 1). Onu hoşnut edecek şekilde kusursuz olabilmek için, onun huzurunda, yüceliğiyle kuşanmış biçimde, alçakgönüllülükle yaşamalıyız; yaşantılarımız üzerindeki daimi sevgisini bilerek, onunla birlik içinde

⁴⁶ Esort. ap. Evangelii gaudium (24 novembre 2013), 94: AAS 105 (2013), 1059.

⁴⁷ Bk. S. Bonaventura, Le sei ali dei Serafini, 3, 8: «Non omnes omnia possunt». Va inteso nella linea del Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, 1735.

⁴⁸ Bk. S. Tommaso d'Aquino, Summa Theologiae, I-II, 109, 9, ad 1: «Ancak, lütuf bazı yönlerden kusurludur çünkü – dendiği gibi – insan tamamen tekrar şifa bulmaz ».

⁴⁹ La natura e la grazia, 43, 50: PL 44, 271.

⁵⁰ Le confessioni, 10, 29, 40: PL 32, 796.

⁵¹ Bk. Esort. ap. Evangelii gaudium (24 novembre 2013), 44: AAS 105 (2013), 1038.

⁵² Hristiyan imanının kavranmasında lütuf her eylemimizde eşzamanlı, aynı anda işleyen ve onu takip eden durumdadır (Bk. Conc. Ecum. di Trento, Sess. VI, Decr. de iustificatione, cap. 5: DH, 1525).

yürümeliyiz. Sadece bizim için iyi olanı yapan O'nun varlığından korkmayı bir kenara bırakmamız gerek. O bize hayatı veren ve bizi onca seven Baba'dır. Bir kez bunu kabullendiğimizde ve varoluşumuzu O'nsuz düşünmekten vazgeçtiğimizde, yalnızlık korkusu da ortadan kaybolur (bk. Mez. 139, 7). Ve Tanrı ile kendi aramıza daha fazla mesafe koymaz ve O'nun huzurunda yaşarsak, doğru yolda yürüyüp yürümediğimize baksın diye, O'nun yüreklerimizi incelemesine imkân tanımış olacağız (bk. Mez. 139, 23-24). Böylece Tanrı'nın sevebilen ve kusursuz iradesini tanıyacağız (bk. Rom. 12, 1-2) ve O'nun bizi bir çömlekçi gibi şekillendirmesine izin vereceğiz (Yşa. 29, 16). Çoğu kez Tanrı'nın bizde yaşadığını söyleriz, fakat bizim O'nda yaşadığımızı söylemek daha iyidir, O bizim kendi ışığında ve sevgisinde yaşamamıza olanak verir. O bizim mabedimizdir: "Rab'den tek dileğim Ömrümün bütün günlerini O'nun evinde geçirmektir. (bk. Mez. 27, 4) ve "Senin avlularında bir gün, kendi evimdeki bin günden iyidir;" (Ps 84, 11). Biz O'nda azizler oluyoruz.

Kilise'nin çoğu kez unutilan öğretisi

52. Katolik Kilisesi bizlere defalarca kendi gücümüzle ve yaptıklarımızla değil, ilk adımı atan Rab'bin lütfu ile aklanacağımızı öğretir. Kilise Babaları, Aziz Augustinus'tan önce de, bu birincil kanaati ifade etmişlerdi. Aziz Yuhanna Krisostomos, lütfun tüm kaynaklarını, "daha mücadeleye başlamadan" Tanrı'nın bize yönelttiğin konusunda bizi temin eder⁵³. Aziz Büyük Basilius ise imanlı kişinin, sadece Tanrı'da yücelik bulduğunu, çünkü kendisinin "gerçek aklanmadan yoksun olduğunu ve tek aklanmanın Mesih'e iman etmekle gerçekleştiğini" bilir⁵⁴.
53. Orange kentinde yapılan ikinci Sinod'da, Kilise hiç kimsenin kutsal lütfu istemesinin, hak etmesinin veya satın almasının mümkün olmadığını bize öğretmiştir ve lütufla her türlü işbirliği her şeyden önce lütfun kendi bağıdır: "Arınma arzumuz dahi, Kutsal Ruhun içimizde yayılması ve eylemi sayesinde"⁵⁵. Daha sonra, Trento Konsili manevi olarak gelişmek için işbirliği yapmamızın önemine dikkat ettiğinde bile, dogmatik olarak bize şunu öğretmektedir: bizlerin "Bedelsiz olarak aklandığı doğrudur, çünkü hiç bir gerekçe; gerek iman gerekse yapılan işler aklanma lütfunu gerektirmez. Çünkü eğer bu bir lütf ise yapılan işler nedeniyle değildir; başka türlü lütf, lütf olmaktan çıkar (Rom 11, 6)"⁵⁶.
54. Katolik Kilisesinin Kateşizmi de hatırlatıyor: Lütf armağanı "Zekânın becerilerini ve insanoğlunun irade gücünü aşar"⁵⁷[57] ve "Tanrı'ya karşı sözcüğün tam anlamıyla herhangi bir liyakat söz konusu değildir. Onunla bizim aramızda eşitsizlik

⁵³ Omelie sulla Lettera ai Romani, 9, 11: PG 60, 470.

⁵⁴ Omelia sull'umiltà: PG 31, 530.

⁵⁵ Canone 4: DH 374.

⁵⁶ Sess. VI, Decretum de iustificatione, cap. 8: DH 1532.

⁵⁷ N. 1998.

sınırsızdır,”⁵⁸. Bize olan dostluğu bizi aşar, biz O’nu yaptığımız işlerle satın alamayız ve her şey sadece O’nun sevgisinin bağışının girişimiyle mümkündür. Tüm bunlar bizim, hiçbir zaman hak edemeyeceğimiz bu lütuf için sevinçli bir şükran hissiyle yaşamamızı gerektirir, çünkü “Kişi lütuf içinde olduğu zaman, zaten almış olduğu bu lütfu layık olamaz”⁵⁹. Azizler, güvenlerini kendi yaptıkları üstüne kurmaktan kaçınırlar: “Bu yaşamın sonunda, huzuruna boş ellerle çıkacağım, çünkü ey Rab, senden yaptığım işleri saymanı istemiyorum. Bizim tüm doğru işlerimiz, senin gözlerinde kusurludur”⁶⁰.

55. Bu Kilise tarafından kesin biçimde benimsenmiş bir iman olup Tanrı Sözü ile açıklıkla ifade edildiği için her tür tartışmanın ötesindedir. İncil’in kalbinden yeşerdiği ve sadece aklımızla kabul etmeye değil herkese yayılan bir sevince dönüştürdüğü için sevgiye ait üstün emir gibi, bu gerçek de bizim yaşam biçimimizi belirlemelidir. Yeryüzünde var oluşumuzun ve doğal yeteneklerimizin birer lütuf olduğunu anlamadıkça, Rab ile dostluğun bedelsiz armağanını minnettarlıkla kutlayamayız. Bunun için “Gerçekliğimizin, lütfun bir meyvesi olduğunu sevinçle anlamamız ve özgürlüğümüzü lütuf olarak kabul etmemiz gerekir. Günümüzde bir şeylere özgünlüğünün ya da özgürlüğünün meyvesi olarak sahip olduğuna inanan bir dünyada işte bu zor bir şeydir.”⁶¹

56. Daima daha fazla değişmeye kendimizi bırakmak için çaba göstererek işbirliği yapmak, sadece, özgürce kabul edilen ve tevazu içinde alınan Tanrı’dan gelen bağış ile mümkündür⁶². Öncelikle Tanrı’ya ait olmak gerekir. Bizden önce harekete geçmiş olan O’na, bedelsiz olan armağanı bizde büyüüp gelişsin diye, yeteneklerimizi, bağlılığımızı, kötülüğe karşı mücadelemizi ve yaratıcılığımızı sunmamız gerekir. Onun bedelsiz lütfunun içimizde büyüüp serpilmesi için: “Tanrı’nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı’ya hoşnut eden birer kurban olarak sunun,” (Rom 12, 1). Diğer taraftan, Kilise daima, lütuf yaşamında büyümenin, sadece sevgi sayesinde mümkün olduğunu öğretir: “sevgim olmasa, bir hiçim”. (1Ko 13, 2).

Yeni Pelajyenler

57. Hala kendi güçleriyle aklanacağını zanneden; insanın iradesine ve kendi yeteneklerine tapınan; kendinden hoşnutluk ben-merkezcilik ve seçkincilikle sonuçlanacak olan, gerçek sevgiden yoksun, insanoğlunun arzularına ve kendi

⁵⁸ Age., 2007.

⁵⁹ S. Tommaso d’Aquino, Summa Theologiae, I-II, 114, 5.

⁶⁰ S. Teresa di Gesù Bambino, “Offerta di me stessa come Vittima d’Olocausto all’Amore Misericordioso del Buon Dio” (Preghiere, 6): Opere complete, Roma 1997, 943.

⁶¹ Lucio Gera, “Sobre el misterio del pobre”, in P. Grelot-L. Gera-A. Dumas, El Pobre, Buenos Aires 1962, 103.

⁶² Bu kesinlikle Katolik doktrini hakkındadır: “İlyakat” Kutsal Ruh’un ve sevginin teşvikiyle kutlulaşmamız için, nurun ve sevginin büyümesi için, ebedi yaşamın elde edilmesi için yararlı lütufları kendimiz ve başkaları için hak edebiliriz. (Bk. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, 2010). Bu lütuflar ve bu iyilikler Hristiyan ibadetinin konusudur. Dua, sevap işlerimiz için gerekli lütfu sağlar.

imkânlarına tapan; başka yolu izlemeye kararlı Hristiyanlar var. Bu, açık bir şekilde muhtelif davranışlarla kendini gösterir: yasaya karşı takıntılı olma, sosyal ve siyasi başarılarını göstermeye aşırı düşkünlük, litürjide, Kilise'nin doktrin ve saygınlığında aşırıya kaçma, uygulamaya yönelik konuların idaresinde boş yere övünme, pratik eylemleri yerine getirmede gösterilen başarıyı methetme, kendisinin yardımı, kendisine atıfta bulunan dinamiklere eğilim gösterme. Bazı Hristiyanlar, Ruh tarafından sevginin yoluna götürülmek için kendilerini bırakacakları yerde, İncil'in güzelliğini ve yarattığı sevinci yaymak için tutuşacakları yerde ve Mesih'e susamış olup da büyük çoğunluğun içinde kaybolmuşları aramaktansa, tüm güçlerini ve zamanlarını bunlara harcamaktadırlar⁶³.

58. Çoğu zaman, Ruh'un dürtüsüne karşı, Kilise hayatı küçük bir azınlığın sahiplendiği bir müzeye dönüşmektedir. Bu durum, bazı Hristiyan gruplar, belirli normların, adetlerin veya öngörölmüş kalıpların yerine getirilmesine çok zaman ayırdığında ortaya çıkar. Bu şekilde İncil'in çekici ve lezzetli sadeliğini ortadan kaldırarak O'nu indirger ve uzaklaştırır. Bu belki de pelajyanizm'in bir alt biçimidir, çünkü lütfun yaşamını belli insanî kalıplara tabi tutar gibi görünür. Bu, çoğu kez Ruh'ta yoğun bir yaşamla başlayan bazı grupların, hareketlerin ve cemaatlerin neden fosilleşerek... ya da yozlaşarak son bulduğunu da açıklamaktadır.

59. Farkına varmaksızın, her şeyin, kiliseye ait normlar ve yapılar tarafından yönlendirilmiş biçimde insanoğlunun gayretiyle mümkün olduğunu düşünerek, İncil'i zorlaştırıyoruz ve lütfun harekete geçebilmesi için çok dar yer bırakan bir "düzen" in esiri oluyoruz. Aquinas'lı Aziz Thomas İncil'e Kilise tarafından eklenen ilkelerin, "imanlılar için bir yüke dönüşmemesi" için ılımlı olması gerektiğini hatırlatır, aksi takdirde bu, dinimizi köleliğe dönüştürür⁶⁴.

Yasa'nın özeti

60. Bunu önlemek için, bizi temel olanı aramaya davet eden bir erdemler hiyerarşisi olduğunu sık sık hatırlamamız gerekir. Amaç ve sebebin Tanrı olduğu teolojik erdemlere öncelik verilmiştir. Ve bunun merkezinde sevgi bulunur. Aziz Pavlus gerçekte önemli olan, "sevgiyle etkisini gösteren imandır" (Ga. 5, 6) der. Sevgiyi titizlikle korumaya çağırıldık: "başkalarını seven, Kutsal Yasa'yı yerine getirmiş olur. [...]Bu nedenle sevmek Kutsal Yasa'yı yerine getirmektir" (Rom 13, 8.10). Zira tek bir formül yasayı bütünüyle ihtiva eder: "*Komşunu kendin gibi seveceksin*" (Ga 5, 14).

61. Bir başka deyişle: öğretilerin ve buyrukların yoğun ormanında, İsa iki farklı yüzün görölmesini sağlayan ufak bir gedik açar: Peder'in ve kardeşin yüzleri. Bize fazladan iki kural veya öğreti sunmaz. Bize iki ayrı yüz, daha doğru bir ifadeyle pek çok kişiden yansıyan Tanrı'nın yüzünü verir. Çünkü kardeşte, özellikle de en aciz,

⁶³Bk. Esort. ap. Evangelii gaudium (24 novembre 2013), 95: AAS 105 (2013), 1060.

⁶⁴ Bk. Summa Theologiae, I-II, q. 107, art. 4.

en küçük, korumasız ve muhtaç olanda bizzat Tanrı'nın sureti mevcuttur. Gerçekten de birçoklarının kalıntı olarak nitelediği kırılğan insanlıkta, tüm zamanların sonunda Rab son sanat eserini imal edecektir. Çünkü “Ne kalacak geriye? Hayatta değeri olan nedir? Hangi zenginlik yok olup gitmeyecek? Kesinlikle ikisi kalacak: Rab ve komşun. Bu iki zenginlik ortadan kalkmayacak”⁶⁵.

62. Rab Kilise'yi azizlik yolunda engel olan bilinircilik ve pelajyanizmin yeni şekillerinden kurtarsın! Bu sapıklıklar herkesin kendine özgü kişiliği ve mizacına uygun olarak, birçok biçimde ifade buluyorlar. Bu nedenle her birinizi Tanrı huzurunda yaşamlarınızın nasıl görünebileceğini sormanız ve bunu ayırt edebilmeniz için tembihliyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RABBİN IŞIĞINDA

63. Azizliğin ne olduğuna dair birçok teoriler, bol bol açıklamalar ve farklılıklar olabilir. Bu tür düşünceler yaralı olsa da İsa'nın sözüne dönerek daha çok aydınlanmak ve gerçeği bize aktardığı biçimde almak kadar yararlı olmaz. İsa, büyük bir sadelikle “aziz olmak” ne demektir öğretti ve Dağdaki Vaaz'da bize mutlulukları bırakarak nasıl aziz olunacağını da öğretti (bk. Mt 5, 3-12; Lk 6, 20-23). Bunlar Hristiyan'ın nüfus cüzdanı gibidir. Böylece, şayet içimizden biri “İyi bir Hristiyan olmak için ne yapmalıyız?” diye soracak olursa, yanıtı çok basittir: Herkes İsa'nın Dağdaki Vaazı'nda açıkladığı mutluluklardan, kendi yaşayış şekline uygun olanı yapmalıdır⁶⁶. Zira onların arasından, bizlerden her gün yaşamımızın faaliyetleri sırasında ortaya koymaya çağrıldığımız Rab'bin yüzü belirlemektedir.

64. “Mutlu” veya “çok mutlu” kelimesi, “aziz” kelimesiyle eş değerdedir, çünkü Allah'a sadık ve O'nun Sözü'nde yaşayan kişinin, kendi armağanında gerçek mutluluğa eriştiğini ifade eder.

Akıntıya karşı

65. İsa'nın sözleri bize şiirsel gelse de alıştığımız şeylerin, toplumda yapılanların, tamamen tersini söyler ve yine de İsa'nın bu mesajı bizi kendine çekse de dünyanın gerçeği bizi başka türde bir yaşama sürükler. Mutluluklar Vaazı, hafifsenecek ya da

⁶⁵ Omelia nella Messa in occasione del Giubileo delle persone socialmente escluse, 13 novembre 2016: L'Osservatore Romano, 14-15 novembre 2016, p. 8.

⁶⁶ Bk. Omelia nella Messa a Casa S. Marta, 9 giugno 2014: L'Osservatore Romano, 10 giugno 2014, p. 8.

yüzeysel değildir; tam tersine, sadece Kutsal Ruh bizi tüm gücüyle doldurup ve bencilliğin, tembelliğin ve kibrin zaafından kurtardığı takdirde bunları yaşayabiliriz.

66. Rab’bin hak ettiği tüm sevgi ve saygıyla İsa’yı dinlemeye devam edelim, Onun bizi sözleriyle hayrete düşürmesine, kıskırtmasına ve yaşantımızda gerçek bir değişimi sağlamak için bizi çağırmasına izin verelim. Aksi takdirde, azizlik sözden ibaret kalır. Şimdi Matta’nın İncili’nde yer alan Mutlulukları birer birer inceleyelim (bk. Mt 5, 3-12)⁶⁷.

“Ne mutlu ruhta yoksul olanlara! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.”

67. İncil bizi, kalbimizin gerçeğini tanıyarak, yaşamımızın güvencesini nereye yerleştirdiğimizi anlamaya davet eder. Genelde, zengin kişi zenginlikleriyle kendini güvende hisseder ve onların tehdit altında olmaları halinde yeryüzündeki tüm yaşamının çökeceğini düşünür. İsa zenginliklerine güvenen ama aynı gün ölebileceğini düşünmeyecek kadar akılsız olan zengin meseline bizzat bundan bahsetmiştir (bk. Lk 12, 16-21).

68. Zenginlik sana hiçbir şey için güvence vermez. Hatta yürek kendini zengin sandığında kendinden o kadar hoşnuttur ki Tanrı Sözü için en ufak bir yer bile kalmaz, ne kardeşlerini sevmek, ne hayatın önemli şeylerinden zevk almak için bir boşluk bulunur. Kendini en büyük iyiliklerden mahrum kılar. Bu yüzden İsa ruhta yoksul olanları mutlu olarak adlandırır, böylece Rab sürekli yeniliği ile ruhta yoksul olanların yüreklerine girebilir.

69. Ruhtaki bu yoksulluk Aziz Ignatius Loyola’nın söz ettiği “kutsal kayıtsızlık” ile yakından bağlantılıdır: “Bunun için kendimizi yaratılmış her şeye (özgür irademizin özgürlüğünde izin verilen ve yasaklanmamış olan her şeye karşı), kayıtsız kılmamız gerekir; öyle ki, kendimiz için artık ne sağlık ya da hastalık, ne daha fazla zenginlik ya da fakirlik, ne daha çok saygınlık ya da kepaşelik, ne de uzun ya da kısa yaşam isteyelim”⁶⁸.

70. Luka sadece “ruhta” yoksulluktan söz etmiyor, tamamen “fakir” olmaktan bahsediyor (bk. Lk 6, 20) ve böylece bizi sade ve her şeyden arınmış bir hayata davet ediyor. Böylece, bizi Havarilerin de yaşamış olduğu, en fakir olanların, yaşamını paylaşmaya çağırıyor ve en sonunda “zengin olduğu halde, kendini fakir kılan” İsa ile özdeşleştirmemizi istiyor » (2 Ko. 8, 9).

Yürekte yoksul olmak; bu azizliktir.

⁶⁷ L’ordine tra la seconda e la terza beatitudine varia nelle diverse tradizioni testuali.

⁶⁸ Esercizi spirituali, 23d: Roma 19846, 58-59.

“Ne mutlu yumuşak huylu olanlara! Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar.”

71. Bu, başlangıçtan beri düşmanlık dolu bir yer olan, her yerde kavga edilen ve her yerden kinin yayıldığı; sürekli olarak başkalarını fikirlerine, örf ve adetlerine veya konuşma ve giyinme biçimlerine göre sınıflandırdığımız bu dünyada çok güçlü bir ifadedir. Sonuçta, kibirliliğin ve faniliğin, her birimizin diğerlerinden üstün olduğu inancının hükmettiği bir dünyadır burası. Bununla beraber, imkânsız görünse de İsa bize başka bir tarz önermektedir: Yumuşak huyluluk. O’nun öğrencileri ile yaptığı buydu ve Yeruşalim’e girerken onu işte bu davranışı ile görüyoruz: “İşte, alçakgönüllü Kralın, eşek yavrusuna binmiş sana geliyor” (Mt 21, 5; cf. Zk 9, 9).
72. İsa şöyle diyor: “Benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece canlarınız rahata kavuşur.” (Mt 11, 29). Başkalarının karşısında gerilim içinde ve kibirle yaşarsak, yorulur ve tükeniriz. Ama onların sınırlarına ve hatalarına şefkatle ve nezaketle, kendimizi üstün görmeden bakarsak, onlara el uzatabilir, gereksiz serzenişlerle gücümüzü tüketmemiş oluruz. Lisieux’lü Azize Theresa şöyle der, “Mükemmel sevgi başkalarının kusurlarına tahammül etmek, onların zaaflarına şaşırmamaktır”⁶⁹.
73. Pavlus yumuşak huyluluğu Kutsal Ruh’un bir meyvesi olarak belirtir (bk. Ga 5, 23). Kardeşimizin kötü davranışı yüzünden kaygılıysak onu düzeltmek için ona “yumuşak bir ruhla” yaklaşmamızı söyler (Ga 6, 1), ve Pavlus bize hatırlatır: “Siz de ayartılmamak için kendinizi kollayın” (Ga. 6,1). İnsan imanını ve inançlarını savunduğunda bile bunu “tatlilikla” yapmalıdır (bk. 1 Pe 3, 16). Düşmanlara karşı da aynı şekilde davranmak gerekir (2 Tim 2, 25). Kilisede İlahi Kelam’ının bu çağrısını kabul etmediğimiz için çok kez yanıldık.
74. Yumuşak huyluluk tüm güvenini Tanrı’ya veren kişinin içsel yoksulluğunun başka bir ifadesidir. Kutsal Kitap’ta yoksullar ve yumuşak huyluları belirtmek için *anawim* kelimesi kullanılır. Biri şöyle bir itirazda bulunabilir: “Çok yumuşak huylu olursam benim budala, aptal ya da zayıf olduğuma inanırlar”. Bu doğru olabilir ama bırakalım başkaları istediğini düşünsün. Her zaman yumuşak huylu olmak en büyük arzularımızın gerçekleşmesini sağlar: yumuşak huylular “yeryüzünü miras alacaklar”, bir başka deyişle yaşamlarında Tanrı’nın vaatlerinin yerine getirildiğini görecekler. Nitekim yumuşak huylular, koşullar ne olursa olsun, ümitlerini Rab’be bağlarlar ve alçakgönüllüler yeryüzüne sahip olarak büyük bir esenlikten zevk alacaklar (bk. Mez. 37, 9.11) . Aynı zamanda Rab onlara güvenir: “Ancak ben alçakgönüllüye, ruhu ezik olana, sözümden titreyen kişiye değer veririm” (Yşa. 66, 2).

Alçakgönüllü bir yumuşak yumuşak huylulukla davranmak: bu azizliktir.

⁶⁹ Manoscritto C, 12r: Opere complete, Roma 1997, 247.

“Ne mutlu ağlayıp yas tutanlara, çünkü onlar avutulacaklar”

75. Dünya bize, bunun tam tersi birşekilde eğlenceyi, zevki, sefayı önerir ve bunların iyi bir yaşam için olduğunu söyler. Dünyevi insan ailesinde veya çevresinde hastalık veya acı olduğunda onları inkâr eder veya gözünü onlardan çevirir. Dünya ağlamak istemez: Üzücü durumları yok saymayı, onları gizlemeyi, saklamayı tercih eder. Sıkıntının olduğu durumlardan kaçmak için çok çaba harcar, böylece gerçeği gizlemenin mümkün olduğuna inanır, oysa nerede olursa olsun, haç asla eksik olmaz.

76. Olayları gerçekte olduğu gibi gören, acının kendisini delip geçmesine izin veren ve yürekten ağlayan kişi, yaşamın derinliklerine ulaşabilir ve samimiyetle mutlu olur⁷⁰. Bu kişi dünyanın değil ama İsa’nın tesellisiyle avunur. Böylece diğerlerinin acılarını paylaşmaya, endişelerini anlamaya ve teselli ederek hayatın anlamını keşfetmeye başlar. Bu kişi karşısındakinin etini kendi et gibi hisseder, yaralarına dokunmaktan korkmaz, ona mesafelerin yok olduğunu görene dek şefkat duyar. Artık Aziz Pavlus’un şu çağrısını kabullenmek de mümkündür: “Ağlayanla birlikte siz de ağlayın” (Rm 12, 15).

Başkalarıyla birlikte ağlamayı bilmek: bu, azizliktir.

“Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara! Çünkü onlar doyurulacaklar..”

77. “Aç ve susuz olmak” bunlar çok yoğun deneyimlerdir, zira temel ihtiyaçlara cevap verirler ve var olma içgüdüsüne bağımlıdırlar. Bazı insanlar vardır ki adalete benzer bir içtenlikle kavuşmayı diler ve bunu ateşli bir arzuyla ararlar. İsa bunların doyurulacaklarını söylüyor, çünkü er ya da geç adalet gelir ve biz her ne kadar her zaman sonuçlarını görmesek de bunun mümkün olmasına katkıda bulunabiliriz.

78. Ama İsa’nın ileri sürdüğü adalet, çoğu kez gizli çıkarlarla lekelenmiş, bir tarafa doğru çekştirilen, dünyanın aradığı adalet gibi değildir. Gerçek, bizlere yozlaşmış çetelere girmenin, her şeyin ticarete döküldüğü “bana ver, çünkü ben sana veriyorum” politikasının ne kadar kolay olduğunu göstermektedir. Kaç kişi adaletsizlikten acı çekmekte, kaç güçsüzce hayatın pastasını paylaşmak için birbirinin peşinden nasıl gittiğini seyretmektedir. Kimileri gerçek adalet için mücadeleden vazgeçmekte ve galibin trenine binmeyi yeğlemektedir. Tüm bunların hiç birisinin İsa’nın övgüyle bahsettiği adalet açlığı ve susuzluğuyla ilgisi yoktur.

⁷⁰ Kilise Babaları zamanında gözyaşı dökmek güzel bir dua olarak takdir edilirdi “Ad petendam compunctionem cordis”: «Ey Her Şeye Kadir Ve Her Şeyi Yaratan Allah, susamış halkın için kayadan bir su pınarı çıkaran sen, yüreklerimizin sertliğinden tövbe gözyaşlarının akmasını sağla, öyle ki günahlarımız ve yaptıklarımızı için ağlayarak merhametinle teselli bulalım.» (Missale Romanum, ed. typ. 1962, p. [110]).

79. Böyle bir adalet, insanların hayatında; kişinin kendi kararlarında adil olduğunda gerçekleşmeye başlar ve daha sonrasında zavallılar ve zayıf olanlar için adaleti aradığımızda ortaya çıkar. “Adalet” sözcüğü Tanrı’nın isteğine tüm yaşamımızla iman demek de olabilir, ama bu kelimeye çok genel bir anlam yüklersek, özellikle savunmasızlara adalet söz konusudur: “İyilik etmeyi öğrenin, Adaleti gözetin, zorbayı yola getirin, öksüzün hakkını verin, dul kadını savunun.” (Yşa. 1, 17).

Adaleti açlık ve susuzlukla aramak: bu, azizliktir.

“Ne mutlu merhametli olanlara! Çünkü onlar merhameti bulacaklar.”

80. Merhametin iki yönü vardır, bunlar: vermek, yardım etmek, başkalarına hizmet etmek ile affetmek ve kavrayıştan oluşur. Matta bunu altın bir kuralda özetler: “İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın” (Mt. 7, 12). Kilise öğretisi bize bu yasanın “her durumda”⁷¹; özellikle de birisi “kendini ahlaki yargıyı zorlaştıran belirsiz bir durumda bulduğunda” uygulanması gerektiğini hatırlatır⁷².

81. Vermek ve affetmek, fazlasıyla veren ve affeden Allah’ın mükemmeliyetinin küçük bir yansımasını, yaşantımızda yaratmaya çalışmaktır. O nedenle Luka’nın İncil’inde “mükemmel olun” ifadesini duymuyoruz (Mt 5, 48) onun yerine : “Babanız merhametli olduğu gibi, siz de merhametli olun. Başkasını yargılamayın, siz de yargılanmazsınız. Suçlu çıkarmayın, siz de suçlu çıkarılmazsınız. Başkasını bağışlayın, siz de bağışlanırsınız. Verin, size verilecektir” (Lk. 6, 36-38). Ve Luka, inkâr edemeyeceğimiz bir husus eklemektedir: “Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle alacaksınız”(6, 38). Anlamak ve affetmek için kullandığımız ölçek, sırası geldiğinde bizi affetmek için kullanılacaktır. Vermek için kullandığımız ölçek, gökte bizi ödüllendirmek için kullanılacaktır. Bunu unutmamalıyız.

82. İsa şunu demiyor : “Ne mutlu intikamı planlayanlar”, ama affeden ve bunu “yetmiş kere yedi defaya” (Mt. 18, 22) kadar yapanlara mutlu diyor. Bilmemiz gerek ki, hepimiz affedilmiş kişilerden oluşan bir ordu teşkil ediyoruz. Hepimize ilahi merhamet ile bakılıyor. Rabbe samimiyetle yaklaşırsak ve kulağımızı verirse belki de kimi zaman şu serzenişi duyabiliriz: “Benim sana acıdığım gibi, senin de köle arkadaşına acıman gerekmez miydi?” (Mt 18, 33).

Merhametle bakmak ve davranmak: bu, azizliktir!

⁷¹ Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, 1789; Bk. 1970.

⁷² Age., 1787.

“Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Tanrı’yı görecekler.”

83. Bu mutluluk; sade, temiz bir yüreği olan, kirlenmemiş insanları kapsar çünkü sevmeyi bilen yürek, kendisini zayıflatacak ya da tehlikeye atacak olan, sevgiyi tehdit eden hiçbir şeyin yaşamına girmesine izin vermez. Kutsal Kitap’ta yürek görünenin ötesinde gerçekten aradığımız ve istediğimiz şeyler için gerçek niyetimizi ifade eder: “insan dış görünüşe, Rab ise yüreğe bakar” (1 Sa. 16, 7). O bizim yüreğimize konuşmak ister (bk. Ho. 2, 16) ve Yasasını oraya yazmak ister (bk. Yer. 31, 33). Nihayetinde, bize yeni bir yürek vermek ister (bk. Hez. 36, 26).

84. “Her şeyden önce de yüreğini koru,” (Özd. 4, 23). Yalanla kirlenmediyse, o yüreğin Rab için gerçekten değerlidir. O “hileden sakınır, Atak tasarımlardan kendini uzak tutar,” (Bil. 1, 5). “Gizlide olanı gören” (Mt. 6, 6), Peder,” kendisi insanın içinden geçenleri biliyor” olan (Yu. 2,25 Oğlu gibi; saf olmayanı, başka bir deyişle samimi olmayan, dış kabuk ve görünüşü hemen tanır.

85. Kuşkusuz, sevginin eserleri olmazsa sevgi olmaz, ama bu mutluluklar bize, Rab’bin yürekten kaynaklanan bir kardeşe adanmışlık beklediğini hatırlatıyor, çünkü “Varımı yoğunluğumu sadaka olarak dağıtsam, bedenimi yakılmak üzere teslim etsem, ama sevgim olmasa, bunun bana hiçbir yararı olmaz,” (1. Ko. 13, 3). Matta’nın İncil’inde, İnsanı kirleten şeyin onun yüreğinden geldiğini görüyoruz (bk. 15, 18), çünkü katliamlar, hırsızlıklar, sahte tanıklıklar yürekten çıkar. (bk. Mt 15, 19). Bizi gerçekten yönlendiren en derin arzular ve kararlar yüreğin kalbin niyetlerinden ortaya çıkarlar. Bizi gerçekten yönlendiren en derin arzu ve kararlar yüreğin niyetlerinde menşelerini bulurlar.

86. Yürek Tanrı’yı ve komşusunu sevdiğinde (bk. Mt. 22, 36-40) gerçek niyeti bu olduğunda ve boş sözden ibaret olmadığında, bu yürek saftır ve Tanrı’yı görebilir. Aziz Pavlus, sevgiye olan ezgisinde bize hatırlatıyor: “Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz”, fakat sevgi gerçekten hükmettiğinde “yüz yüze” (1. Ko. 13, 12) görebileceğiz. İsa yüreği temiz olanların “Tanrı’yı göreceklerine” dair söz veriyor. İsa pak bir yüreği olanların “Tanrı’yı göreceklerine” söz vermektedir.

Sevgiyi kirleten her şeyden yüreği temiz tutmak: bu, azizliktir!

“Ne mutlu barışı sağlayanlara! Çünkü onlara Tanrı oğulları denecek.”

87. Mutluluk için verilmiş olan bu ifade, tekrar tekrar yaşanan savaş durumlarını bize hatırlatıyor. Bizler için de çatışma ya da en azından yanlış anlama nedeni olmak son derece yaygındır. Örneğin, birinden birisi hakkında bir şey duyuram sonra gider onu bir başkasına anlatırım, hatta olayı daha abartarak ve geliştirerek anlatırım. Çok hasara yol açarsam, bundan çok memnun olurum. Söylentilerin dünyası, insanların

eleştirmeye ve yıkıma kendilerini vermesine yol açar. Onlar daha çok barışın düşmanıdır ve hiçbir şekilde mutlu değildirler⁷³.

88. Barışı sağlayan kişiler esenlik kaynağıdır ve barışı ve toplumsal dostluğu inşa ederler. Her yerde barışı ekmek isteyenlere İsa fevkalade bir vaatte bulunuyor: “Onlara Tanrı Oğulları denecektir” (Mt. 5, 9). Şakirtlerine bir eve girdiklerinde: “Bu eve esenlik olsun”, demelerini söyler (Lk. 10, 5). Tanrı Sözü her imanlının başkalarıyla birlikte barışı aramaya koşmasını söyler (bk. 2 Tim. 2, 22), çünkü “Barış içinde eken barış yapımcıları doğruluk ürününü biçerler,” (Yak. 3, 18). Ve cemaatimizde kimi zaman ne yapılması gerektiği konusunda şüpheye düştüğümüz durumlarda “esenlik getiren işleri arayalım”, çünkü birliktelik çatışmadan üstündür⁷⁴.

89. Kimseyi dışlamayan ama aynı zamanda biraz garip, zor ve karmaşık kişileri, dikkat isteyenleri, farklı olanları, hayatın gadrine uğramışları, başka ilgi alanları olanları da dâhil edeceğimiz bu, İncil’e ait barışı inşa etmek kolay değildir. Bu “mutlu bir azınlık için geçici bir barış ya da masa etrafında bir uzlaşma”⁷⁵ sorunu olmadığı gibi “bir kaç kişinin başka birkaç kişi için”⁷⁶ yürüttüğü proje de olmadığından hem çok zordur hem de yürekte ve zihinde geniş bir açıklığı gerektirir. Çatışmaları ne görmezden gelmek ne de ört bas etmek gerekir, "çatışmayı bitirmek, çözmek ve yeni bir sürece bağlayacak bir biçime dönüştürmek"⁷⁷ gerekir. Önemli olan barış zanaatkârları olabilmektir zira barışı inşa etmek dinginlik, yaratıcılık, hassasiyet ve beceri gerektiren bir sanattır.

Etrafımızda barışı ekmek: bu azizliktir!

“Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.”

90. İsa’nın kendisi, bu yolun bizleri, kendi yaşamlarıyla toplumu sorgulayan ve insanları rahatsız eden kişilere dönüştürecek olan ters bir yol olduğunu vurgular. İsa bize adalet uğruna savaştığı, Tanrı ve başkalarıyla olan taahhüdüne sadık kalmak istediği için ne kadar çok kişinin zulme uğramış olduğunu ve hala da uğramakta olduğunu hatırlatıyor. Karanlık bir sıradanlığa düşmek istemiyorsak, rahat bir hayat aramayalım çünkü “canını kurtarmak isteyen onu kaybedecektir” (Mt 16, 25).

⁷³ İftira ve kara çalma terör eylemi gibidir: bomba atılır, yok eder ve bombardıman uçup kaçır. Bu, yüz yüze konuşmaya yaklaşanların, içtenlikle, ötekinin iyiliğini düşünenlerin soylu davranışlarından çok farklıdır.

⁷⁴Bazı durumlarda, bazı kardeşlerin zorlukları hakkında konuşmak gerekebilir. Bu gibi durumlarda objektif bir gerçek yerine bir yorumun iletilmesi söz konusu olabilir. Tutku gerçeğin somut gerçekliğini bozar, onu yoruma dönüştürür ve sonunda öznellik yükünü iletir. Böylece gerçeklik yok edilir ve öteki gerçeğe saygı duyulmaz.

⁷⁵ Esort. ap. Evangelii gaudium (24 novembre 2013), 218: AAS 105 (2013), 1110.

⁷⁶ Age., 239: 1116.

⁷⁷ Age., 227: 1112.

91. İncil'i yaşamak için etrafımızdaki her şeyin mükemmel olmasını beklememek gerekir, çünkü çoğu kez, iktidar hırsı ve dünyevi çıkarlar bize karşı oyun oynar. Aziz Jean-Paul II şöyle der: "Toplumsal düzen, tüketim – üretim, kendi armağanını gerçekleştirmek ve insanlar arası dayanışmayı kurmak zorlaştırdığında, toplumda yabancılaşma var demektir" ⁷⁸. Böylesine yabancılaşmış bir toplumda Siyasi, medyatik, ekonomik, kültürel ve hatta dinî bir kutuplaşma ortaya çıkar ve samimi olarak insani ve toplumsal gelişimi engelleyerek Mutlulukları yaşamayı zorlaştırır, hata onları küçümseyerek kötü ve gülünç görebilir.
92. Sevginin ve adalet yolunun emrini yaşamak için tahammül ettiğimiz tüm yorgunluk ve acılardan öte, haç bir olgunlaşma ve kutsallaştırma kaynağıdır. Yeni Ahit, İncil için katlanılması gereken sıkıntılardan söz ettiğinde, özellikle zulümlere atıfta bulunduğunu hatırlamalıyız (bk. Ha. İşl.5, 41; Fil. 1, 29; Kol. 1, 24; 2 Tim. 1, 12; 1 Pe. 2, 20; 4,14-16; Va. 2,10).
93. Ama biz kaçınılmaz zulümlerden söz ediyoruz, başkalarına kötü davranmakla sebep olabileceğimiz zulümlerden bahsetmiyoruz. Aziz olan kişi garip, mesafeli, gururuyla, olumsuzluğuyla ve kiniyle çekilmez, birisi değildir. Mesih'in havarileri öyle değillerdi. Havarilerin İşleri kitabı onların "bütün halkın" beğenisinden topladığından söz eder (2, 47; bk. 4, 21.33; 5, 13), oysa diğer yandan bazı yetkililer onları tartaklıyor ve onlara zulmediyordu (cf. 4, 1-3; 5, 17-18).
94. Eziyetler geçmişte yaşanıp bitmiş şeyler değildir, çünkü bugün de hem çağımızın şehitleri gibi korkunç şeylerle, hem de yalan ve iftira gibi daha incelikli yollarla bunlara katlanıyoruz. İsa "Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, zaman ne mutlu size" (Mt 5, 11) der. Kimi zaman da imanımızı sarsmak maksadıyla, bizleri gülünç insanlar olarak göstermek isteyen sövgülere maruz kalırız.

Bize sorun yaratsa bile İncil'in yolunu her gün kabullenmek: bu azizliktir.

Nasıl davranacağımıza dair büyük kural

95. Matta'nın İncil'inin 25inci bölümünde (ayetler: 31-46), İsa mutluluklardan biri hakkında daha konuşur ve merhametli olanları mutlu olarak adlandırır. Tanrı'nın gözünde değer bulan bu mutluluğu arıyorsak, bizi yargılayacak olan davranışın temel kuralını şu metinde buluruz: "Çünkü acıkmıştım, bana yiyecek verdiniz; susamıştım, bana içecek verdiniz; yabancıydım, beni içeri aldınız. Çıplaktım, beni giydirdiniz; hastaydım, benimle ilgilendiniz; zindandaydım, yanıma geldiniz" (25, 35-36).

⁷⁸ Lett. enc. Centesimus annus (1 maggio 1991), 41c: AAS 83 (1991), 844-845.

96. Aziz olmak, bu nedenle gözlerde bir parıltıyla sürekli bir esrime içinde olmak değildir. Aziz II. Yuhanna Pavlus'un dediği gibi: "Gerçekten Mesih'i tefekkür etmekten uzaklaştıysak, özellikle kendisini özdeşleştirmek istediği kişilerin yüzlerinde onu nasıl göreceğimizi bilmemiz gerekir"⁷⁹. Matta' İncili'ndeki 25, 35-36 ayetler "basit bir merhamet çağrısı değil, Mesih'in gizemine ışık huzmesi tutan bir Kristoloji (Mesihbilimi) sayfasıdır"⁸⁰. Onu yoksullarda ve acı çekenlerde tanımak için olan bu çağrıda, O, her azizin uymaya çalıştığı, Mesih'in yüreğinin derinlerini, duygularını ve en derindeki seçimlerini ortaya koyar.
97. İsa'nın taleplerinin zorluklarıyla yüzleşmiş olarak bana düşen görev, Hristiyanların onları kabul etmesi için dua etmek ve samimi bir açıklıkla "sine glossa" yani hiç yorum yapmadan söylenmeden ve onları reddetmek için bahane uydurmadan kucak açmaları için dua etmektir. Rab, azizliğin; gerekliliklerinden ayrı olarak anlaşılamayacağını ya da yaşanamayacağını, çünkü merhametin "İncil'in çarpan yüreği"⁸¹ olduğunu açıkça belirtti.
98. Soğuk bir gecede, kötü bir havada yolda uyuyan birini görünce bunu; beni engelleyen bir yük gibi görüp, vicdanımı rahatsız eden, politikacıların çözmesi gereken bir sorun olarak algılayabilirim. Hatta onun kamusal alanı kirleten bir pislik olduğunu bile düşünebilirim. Ya da iman ve merhametle tepki verip, onu benimle aynı saygınlığa sahip, Peder tarafından sonsuz bir şekilde sevilen ve Mesih tarafından fidiye ile kurtarılmış bir kardeş olarak kabul edebilirim. İşte Hristiyan olmak budur! Azizliği, insanoğlunun yaşayan saygınlığını kabul etmekten ayrı düşünmek mümkün müdür? ⁸²
99. Hristiyanlar için bu, sağlıklı ve sürekli bir hoşnutsuzluğu getirir. Bir kişiyi rahatlatmak için tüm çabamızı göstermek doğru olsa da yeterli değildir. Kanada'lı Episkoposlar, Jübile hakkındaki Kutsal Kitap'a yönelik öğretilerinde bunu açıkça belirtmiştir; örneğin bazı iyi davranışların yerine getirilmesi değil, toplumsal değişimi amaçlamak gereklidir. "Gelecek nesillerin de özgürleşebilmesi için amaç sosyal hakları ve ekonomik sistemleri yeniden yapılandırmak ve böylece daha fazla dışlanmanın önüne geçmektir"⁸³.

⁷⁹ Lett. ap. Novo millennio ineunte (6 gennaio 2001), 49: AAS 93 (2001), 302.

⁸⁰ Age.

⁸¹ Bolla Misericordiae Vultus (11 aprile 2015), 12: AAS 107 (2015), 407.

⁸² Yol kenarında yarı ölü halde terkedilmiş adam karşısında İyi Samariyeli'nin öyküsünü hatırlayalım. (Bk. Lc 10,30-37).

⁸³ Conferenza Canadese dei Vescovi Cattolici - Commissione per gli Affari Sociali, Lettera aperta ai membri del Parlamento, The Common Good or Exclusion: A Choice for Canadians (1 febbraio 2001), 9.

İncil'in yüreğini parçalayan ideolojiler

100. Maalesef kimi zaman ideolojiler bizleri iki zararlı yanıışa sürüklemektedir. Diğer yandan kendilerinin Rab ile kişisel ilişkilerinden O'nunla içsel birlikteliklerinden, lütuftan, İncil'in bu gerekliliklerini, ayrı tutan Hristiyanlar da bulunmaktadır. Bu koşullarda Hristiyanlık, onu Aziz Assisili Fransua, San Vincenz De Paul, Azize Kalkütalı Teresa'nın açıkça yaşadığı ve onlarda kendini ortaya koyan aydınlık maneviyatından mahrum bırakacak biçimde, bir tür Sivil Toplum Örgütü'ne dönüşmektedir. Bu büyük azizleri, ne dua, ne Tanrı sevgisi ne de İncil'i okumak kendilerini etkin bir şekilde komşuya adama gayretinden uzaklaştırmamış, tersine artırmıştır.
101. Başkalarının toplumsal faaliyetlerine temkinli yaklaşanların hatası da onları yapay, dünyasal, alelade, içkinci, komünist, popülist olarak görmektir. Ya savundukları başka şeyler daha önemliymiş gibi ya da başka ahlaki şeylerle ya da gerekçelerle ilgileniyorlarmış gibi onu göreceleştirmektedir. Örneğin henüz doğmamış olan bir masumu savunmak, açık, sağlam ve tutkulu olmalıdır, çünkü burada her zaman kutsal olan insan yaşamının saygınlığına bir tehdit bulunmaktadır ve sevgi; gelişmenin ötesinde her insan için bunu gerektirir. Fakat hâlihazırda doğmuş olan yoksulların, sefalet içinde yaşam mücadelesi verenlerin, terk edilmişlerin, sürgün edilmişlerin, insan ticaretinde kullanılanların, gizli ötanazi yapılan bakımdan mahrum hasta ve yaşlıların, köleliğin yeni biçimlerini yaşayanların ve her şekilde atık muamelesi görenlerin yaşamları da aynı şekilde kutsaldır⁸⁴. Bazı şöhretli kişilerin neşeyle yaşadığı ve yaşamlarını tüketim haberlerine indirgediği, diğer yandan başkalarının da sadece dışarıdan bakarak yaşamlarını geçirdiği ve sefalet içinde öldüğü bir yerde dünyanın adaletsizliğini görmezden gelen ideal bir azizlikten söz edemeyiz.
102. Sık sık mevcut dünya göreliliği ve sınırları içinde örneğin, mülteci sorunlarının önemsiz bir sorun olduğunu iştiriz. Bazı Katolikler bunun bioetik gibi ciddi sorunlara nazaran ikincil bir sorun olduğunu iddia ederler. Kendi başarılarını öne çıkarmak isteyen bir politikacının bunu söylemesini anlayışla karşılayabiliriz ama kendi çocuklarına daha iyi bir gelecek vermek için hayatını tehlikeye atan kardeşinin yerine kendini koymasına gereken bir Hristiyan'ın bunu söylemesi kabul edilemez. Mesih İsa, kabul ettiğimiz her yabancıda bizzat kendisini kabul ettiğimizi söylerken, bu davranışta Mesih'in söylediklerine yönelik bir tutum görebiliyor muyuz? (bk. Mt 25, 35) Aziz Benediktus bunu kayıtsız şartsız kabullenmişti ve rahiplerin yaşamını zorlaştırmış olsa da, manastırın kapısını çalacak tüm ziyaretçilerin "Mesih'i kabul eder" gibi kabul edilmeleri için önlem almıştı⁸⁵; bunu

⁸⁴ Latin Amerika ve Karayipler Episkoposları V. Genel Kurulu , Kilise'nin değişmez yasasına göre, insanın soyunun "kendi varlığının her aşamasında, rahme düştükten sonra, doğal ölüme ve ölümden sonrasına dek her zaman kutsal olduğunu" ve "rahme düştükten, doğal ölüme dek" yaşamın tüm aşamalarında korunması gerektiğini öğretmiştir. (Documento di Aparecida, 29 giugno 2007, 388; 464).

⁸⁵ Regola, 53, 1: PL 66, 749.

en sevgi dolu davranışlarla ifade etmiş⁸⁶, yoksul hacılar “en büyük özen ve bakımla” ağırlanmışlardı⁸⁷.

103. Yine aynı şekilde Eski Ahit’te de yazar. “Yabancıya kötü davranmayacak, ona zulmetmeyeceksin, zira sizler de Mısır ülkesinde bizzat yabancıydınız” (Çık. 22, 20). “Sizinle ikamet eden yabancı size bir yurttaş gibi olacak ve onu kendin gibi seveceksin zira sen de Mısır’da yabancıydın” (Lev 19, 33-34). Dolayısıyla, bu Papa’nın bir icadı veya geçici bir çılgınlık değildir. Biz de, günümüz şartlarında Peygamber Yeşaya’nın, Allah’ın nelerden hoşnut olduğunu sorguladığında gösterdiği ruhsal aydınlanma yolunu yaşamaya çağırıldık: “Yiyeceğinizi açla paylaşır, barınaksız yoksulları evinize alır, çıplak gördüğünüzü giydirir, yakınlarınızdan yardımınızı esirgemezseniz, ışıığınız tan gibi ağaracak” (58, 7-8).

O’nu en çok hoşnut eden tapınma

104. Tanrı’yı sadece dualarımızla ve ibadet ederek ya da veya sadece belirli etik kuralları yerine getirerek yücelteceğimizi düşünebiliriz- ki bunlar Tanrı ile ilişkimizin öncelikleri arasında yer alır- ve yaşamımızı değerlendirecek gerçek ölçütün, her şeyden çok başkaları için yaptıklarımız olduğunu unuturuz. Dua her gün sevgi verecek şekilde besliyorsa eğer değerlidir. İbadet, cömertlikle yaşama niyeti sağladığında ve Tanrı’dan aldığımız armağanları onda kardeşlerimize adayarak gösterdiğimizde Tanrı’yı hoşnut eder.
105. Aynı nedenle, duaya yaklaşımımızın samimi olup olmadığını anlamak için hayatımızın merhametin ışığında ne denli değiştiğine bakmak gerekir. Gerçekten, “Merhamet sadece Peder’den gelen bir eylem değil, onun gerçek evlatlarının kim olduğunu anlama ölçütüdür”⁸⁸. O, “Kilise’nin yaşamının üstünde kurulduğu sütunun kaidesidir”⁸⁹. Tekrar vurgulamak isterim ki, merhamet adaleti ve gerçeği dışlamamakla birlikte “her şeyden önce merhametin; adaletin doluluğu ve Tanrı’nın gerçeğinin en parlıtlı görünüşü olduğunu söylemek gerekir”⁹⁰. “O cennetin anahtarıdır”⁹¹.
106. Burada, Aquinolu Aziz Thomas’ın, Tanrı’ya olan sevgimizi en iyi ifade eden görünür işlerimizin, en büyük eylemlerimizin ne olduğu sorusuna verdiği karşılığı hatırlamadan geçemeyeceğim. Hiç tereddütsüz, ibadet işlerinden çok, başkalarına yönelik merhamet eylemleridir⁹², diye yanıtlamıştı: “Kurbanlarla ve dışarıya yaptığımız sunularla Tanrı’ya yönelik bir ibadet yapmıyoruz, kendimiz ve komşumuzun yararına bunu yapıyoruz: çünkü o bizim kurbanlarımıza ihtiyaç

⁸⁶ Bk. Age., 53, 7: PL 66, 750.

⁸⁷ Age., 53, 15: PL 66, 751.

⁸⁸ Bolla Misericordiae Vultus (11 aprile 2015), 9: AAS 107 (2015), 405.

⁸⁹ Age., 10: AAS 107 (2015), 406.

⁹⁰ Esort. ap. postsin. Amoris laetitia (19 marzo 2016), 311: AAS 108 (2016), 439.

⁹¹ Esort. ap. Evangelii gaudium (24 novembre 2013), 197: AAS 105 (2013), 1103.

⁹² Bk. Summa Theologiae, II-II, q. 30, a. 4.

duymaz, onların bizim adanmışlığımız ve komumuzun yararı için sunulmasını ister. Bu nedenle başkasının sefaletine yardım eden merhamet başkalarının iyiliğini sağlamayı daha çabuk kıldığı için onun gözünde daha kabul gören bir kurbandır”⁹³

107. Yaşamıyla Tanrı’yı gerçekten yüceltmek isteyen, onun varlığı için kendini kutsallaştırmayı arzulayan, varlığı Aziz’i yücelteceğinden, merhamet işlerini yaşamaya çalışmak için kendine eziyet etmeye, kendini vermeye ve yorulmaya çağırılmıştır. Kalkütta’lı Azize Teresa bunu gayet iyi anlamıştır: “Evet, insani yönden çok zayıflıklarım ve zavallılıklarım var. (...) Fakat o kendisini alçaltıyor ve onun sevgisi ve dünyaya olan merhameti olalım diye günahlarınıza rağmen ve sefilliklerimize ve hatalarımıza rağmen sizden ve benden, bizlerden yararlanıyor. Dünyayı sevmek için ve onu ne kadar sevdiğini göstermek için, O, bize bağımlıdır. Kendimize çok fazla zaman ayırırsak, başkaları için zaman kalmayacaktır”⁹⁴». [94]

108. Hazcı tüketim düşkünlüğü, eğlence takıntısıyla, hayattan zevk almak için boş zaman ayırmak amacıyla kendimize, haklarımıza ve öfkeye odaklanmakla sonuçlanan kötü bir oyuna sürükleyebilir. Kesin bir azla yetinme becerisi geliştirmeyen, tüketim toplumunun bize bir şeyler satarak en sonunda her şeye sahip olup her şeyi denemek isteyen tatminsiz fakirlere dönüştürecek dayatmalarının ateşine karşı savaşmazsak, hasta olanlara yardım etmek için kendimizi adamaya söz vermek ve onlara enerjimizi sarf etmek bizim için zor olacak. Ayrıca yapay bilgi tüketimi ve hızlı ve sanal iletişim biçimleri de zamanımızı alan ve bizleri kardeşlerimizin acı çeken bedenlerinden uzaklaştıran büyüleyici etkenlerdir. Bütün bu mevcut uçurumun ortasında İncil bize yine farklı, sağlıklı ve mutlu yaşamı haykırıyor.

109. Azizlerin tanıklıklarının gücü, Dağdaki Vaaz’da anlatılan Mutlulukları ve son yargı gününün davranış kuralını yaşamakta yatar. Bunlar bir kaç basit fakat uygulaması kolay ve herkes için geçerli sözlerdir, çünkü Hristiyanlık esas olarak uygulanmak içindir ve onu düşünmek konusu olsa bile, sadece İncil’i günlük yaşamda yaşamamıza yardım etmeye yardım ettiğinde bu geçerlidir. Kutsal Kitap’ta yer alan bu muhteşem yazıları tekrar tekrar okumanızı ve hatırlamanızı, onlarla dua etmenizi ve onların sizde vücut bulması için çalışmanızı size şiddetle öneririm. Onlar bizi iyi yapacak, onlar bizi gerçekten mutlu kılacaktır.

⁹³ Age., ad 1.

⁹⁴ Cristo en los Pobres, Madrid 1981, 37-38.

BÖLÜM DÖRT

GÜNÜMÜZ DÜNYASINDA AZİZLİĞİN GÜNÜMÜZDEKİ İŞARETLERİ

110. “Dağdaki Vaaz”da ve Matta 25, 31 – 46’da anlatılan azizlik çerçevesinde Rab’bin bizi çağırdığı yaşam yolunu anlamak için, bana göre kesinlikle gerekli olan birkaç ruhsal özellik ya da ifadeden söz etmek isterim. Bizlerin zaten bildiği çeşitli dua yöntemleri, son derece değerli Barışma ve Efkaristiya Kutsal Sırları, kişisel fedakârlıklar yapma, çeşitli şekillerde adanmışlık, ruhsal yönelim ve tüm diğerleri gibi şeyleri de anlatmakla birlikte, burada özel bir şekilde yankılanacağını umduğumu azizlik çağrısının bazı özelliklerine atıfta bulunacağım.
111. Vurgulamak istediğim konular, azizlik modelinin tamamını oluşturmamakla birlikte günümüz kültüründeki belli tehlike ve sınırlamaların özel önemi dikkate alındığında Tanrı’ya ve komşuya olan sevginin beş büyük ifadesini kapsamaktadır. Burada bizi uzaklaştıran ve zayıflatılan sinirli ve şiddet içeren endişe, olumsuzluk ve somurtkanlık; tüketimle kendi kendini hoşnut ederek tatmin olmak; bireysellik, ve mevcut dinî pazar alanını ele geçirmiş olan– Tanrı ile karşılaşmanın olmadığı sahte bir maneviyatın her türü kendini göstermektedir.

Sebat, sabır ve yumuşak başlılık

112. Bu beş temel özellikten birincisi bizi seven ve destekleyen Tanrı’yı sağlam bir şekilde merkezine alır. İçimizdeki bu dayanaktan başlayarak düşmanlıklara, hayatın kötülüğüne, başkalarının saldırganlığına, sadakatsizliğime ve kusurlarına katlanmak mümkün olur: “Tanrı bizimle ise, kim bize karşı çıkabilir” (Rom 8,31). Azizlerin davranışlarında ifadesini bulan esenliğin kaynağı budur. İçimizde böyle bir güç, günümüzün hızla değişen dünyasında gürültülü ve saldırgan dünyada, iyi olanı yapmak için sabır ve süreklilikle, azizlerin tanıklığını bizde mümkün kılar. İmanlarını Tanrı’da bulanlar (*pistis*) için sevgiden doğan sadakatin işareti; zor anlarda terk etmeyen, endişe ve sıkıntı zamanlarında yalnız bırakmayan, o anda yanında olmaktan keyif almasa da onunla birlikte bulunmaya devam eden kişiye, kardeşlerine sadakat (*pistós*) olarak kendini gösterir.
113. Aziz Pavlus Romalılara ”kötülüğe kötülükle karşılık vermeyin” (Rom. 2, 17) diye seslenir, karşınızdakinden hakkınızı aramayın (ayet.19) ve kötülüğe yenik düşmeyin ana kötülüğe karşı iyilikle galip gelin (ayet.21). Bu davranış, zayıflığın değil, gerçek gücün ifadesidir; çünkü Tanrı diyor: “Rab tez öfkelenmez ve çok güçlüdür.” (Na 1,3). Tanrı Sözü bizi uyarıyor: “Her kötü niyetle birlikte her türlü kin, öfke, kırgınlık, bağırışma ve iftira sizden uzak olsun” (Ef 4,31).
114. Kök salmamaları için saldırgan ve benmerkezci davranışlarımızla da savaşmak ve onlara karşı kendimizi korumak gereklidir: “Öfkelenin, ama günah işlemeyin. Öfkenizin üzerine güneş batmasın.” (Ef 4,26). Kendimizi kısıtlanmış hissettiğimizde her zaman bizi Tanrı’nın ellerine tekrar taşıyan ve esenlik kaynağına yaklaştıran

duanın ıpasına tutunabiliriz: “Hi kaygılanmayın; her konudaki dileklerinizi, Tanrı'ya dua edip yalvararak ükranla bildirin. O zaman Tanrı'nın her kavrayışı aşan esenliğı Mesih İsa aracılığıyla yüreklerinizi ve düşüncelerinizi koruyacaktır.” (Fil 4,6-7).

115. Hristiyanlar da internet ve dijital ortamlardaki çeşitli forumların ya da ortamların aracılığıyla sözlü şiddete maruz kalabilmektedirler. Katolik medyasında bile kimi zaman sınırlar aşıyor, küfür ve hakaret sıradanlaşıyor ve başkalarının isminin saygınlığı her türlü etik ve saygın davranış göz ardı ediliyor. Dolayısıyla tehlikeli bir ikilik ortaya çıkmaktadır, çünkü toplum içinde söylemenin hoş olmayacağı sözler bu sosyal ağlarda söylenir ve öfkeyle intikam için kişi kendi memnuniyetsizliğini telafi etmeye çalışır. Kimi zaman diğer emirleri savunuyormuş gibi yapıp, sekizinci emri tamamen görmezden gelmemiz önemlidir: “yalan yere tanıklık etmeyeceksin” ve merhametsizce başkalarının imajını yerle bir ederiz. Herhangi bir kontrol olmadan dil “bir kötölük dünyasıdır” ve “Cehennemden alevlenmiş olarak yaşamımızın gidişini alevlendirir.” (Yak. 3, 6).

116. Lütfun bir eseri olan içsel dayanıklılık sosyal hayatı ele geçirmekte olan şiddetin yaygınlaşmasından bizi alıkoyar, çünkü lütuf kibri reddeder ve yüreğın yumuşak başlı olmasını sağlar. Azizler başkalarının kusurlarından yakınmakla enerjilerini tüketmezler; erkek ve kız kardeşlerinin hatası karşısında dillerini tutabilirler ve başkalarını aşağılayan ve hor gören sözlü şiddete imkân vermezler. Azizler başkalarına sert davranma hakkını kendilerinde görmez, daha çok onları kendilerinden “daha üstün” kabul eder (bk. Fil. 2, 3).

117. Başkalarına acımasız yargılar gibi tepeden bakmak, onlardan üstünmüş gibi davranmak ve sürekli onlara ders vermeye çalışmak iyi bir şey değildir. Bu da şiddetin bir biçimidir⁹⁵. Aziz Giovanni della Croce farklı bir yol önerir: “Herkesten aşağı olanlara öğretmek istemektense, herkesin size öğretmesini arzulayın”⁹⁶. Ardından da şeytanı uzakta tutmak için bir tavsiyede bulunur: “Başkalarının iyi olması, siz iyiymişsiniz gibi mutluluk versin, ve her şeyde başkalarının size üstün olmasını arzulayın; bunu tüm yüreğinizle yapmalısınız. Böylece kötü olanı iyilikle yenecek, şeytanı kovacak ve ruhta sevince kavuşacaksınız. Size çekici gelen en küçük şeyde bile bunu uygulamaya çalışın. Bilin ki bu yolla kendinizi eğitmezseniz ne gerçek sevgiye ulaşacak ne de bu yolda bir adım bile ilerleme sağlayacaksınız”⁹⁷.

118. Tevazu ancak alçaltılma yoluyla kök salar. Bunlar olmadan ne tevazu ne de kutsallık bulunur. Dayanamıyor ve biraz alçalma gösteremiyorsanız mütevazı olmadığınız gibi azizlik yolunda da değilsinizdir. Tanrı'nın Kilisesi'ne bahşettiğı

⁹⁵ Zarif ve saygılı ve hatta çok ruhani gözükürken, başkalarının benlik saygısında çok acıya neden olan zorbalık biçimleri vardır.

⁹⁶ Catele, 13: Opere, Roma 19794, 1070.

⁹⁷ Age.

azizlik, Oğlu'nun alçaltılması yoluyla olmuştur. Yol O'dur. Alçaltılma sizi İsa'ya benzer kılar; bu, İsa'ya benzemenin kaçınılmaz parçasıdır. Çünkü "Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu" (1 Pet 2, 21). Buna karşılık, halkının bitmek bilmeyen sadakatsizliği ve şikâyetlerine rağmen onlarla yola çıkmaya razı olan Peder'in alçakgönüllülüğünü de ortaya çıkarır (bk. Çık. 34,6-9; Bil. 11,23-12,2; Lk. 6,36). Bu nedenle Havariler alçaltılmanın acısından sonra "İsa'nın adı uğruna hakarete layık görüldükleri için" sevindiler (Ha. İşl. 5,41).

119. Burada sadece şehitliğin keskin durumundan söz etmiyorum, Rabbe sunulmak üzere; ailesini korumak için katlananların, kendisi ile övünmek yerine başkasına övgü düzenlerin, çok da hoş olmayan görevleri seçerek haksızlığa uğramayı da seçmiş olanların her günkü alçaltılmalarından söz ediyorum. "Ama iyilik edip acı çektiğinizde dayanırsanız, Tanrı'yı hoşnut edersiniz." (1 Pet 2, 20). Bu, tek kelime etmeden gözlerini yere eğip çok az konuşarak toplumdan uzak kalmak değildir. Kimi zaman; kişi, bencillikten uzak olduğu için onaylamadığı şeyi yumuşakça ifade etme cesareti gösterebildiğinde, güçlülerin karşısında zayıf olanı savunup adalet isteyebildiğinde, yaptığı itirazdan zarar görse bile söylediği şey değerlidir.

120. Bu şekilde alçaltılmanın hoş olduğunu ileri sürmüyorum, çünkü öyle olsa mazoşizm olurdu, fakat bu, İsa'ya benzemenin ve onunla birlik içinde olmanın bir yoludur. Bu, doğal olarak kavranamaz ve dünya bu tür bir görüşle alay edecektir. Bu daha çok dua ile istenmesi gereken bir lütuftur: "Ey Rab, aşağılanma anında, senin yolunda ve senin izinde olduğumu anlamama yardım et".

121. Mesih tarafından yatıştırılmış bir yürek gerektiren bu şekilde bir tutum, aşırı bencillikten doğan saldırganlıktan uzaktır. Lütfun meyvesi olan aynı barış dolu olma hali "Karanlık ölüm vadisinden geçsem bile," (Mez. 23, 4) ya da "Karşımda bir ordu konaklasa" (Mez. 27, 3) iç güvenimizi korumayı ve iyilikte sebat etmeyi, dayanmayı mümkün kılar. Kayamız olan Rab'be güvenerek ilahi söyleriz: "Esenlik içinde yatar uyurum, Çünkü yalnız sen, ya Rab, Güvenlik içinde tutarsın beni." (Mez. 4, 8). Kesinlikle Mesih'in kendisi "bizim barışımızdır" (Ef. 2, 14); o "Ayaklarımızı esenlik yoluna yöneltmek üzere yardımımıza gelecektir" (Lk. 1,79). Azize Faustina Kowalska'ya demiş olduğu gibi "İnsanlık Benim Merhametime güvenmeyi öğrenene dek esenlik bulmayacak"⁹⁸. Öyleyse başarıda, hoş zevklerde, zenginlikte, başkalarına karşı güçlü olmakta ya da sosyal statülerimizde güvence arama denenmesine düşmeyelim. İsa bize diyor ki "size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum" (Yu 14,27).

⁹⁸ La Misericordia Divina nella mia anima. Diario della beata Suor Faustina Kowalska, Città del Vaticano 1996, 132.

Sevinç ve Mizah Duygusu

122. Korkmuş, suratsız, iğneleyici ya da melankolik veya iç karartıcı bir surat takınmaktan çok uzak bir şekilde azizler neşeli ve mizah duygusu olan insanlardır. Gerçekçiliklerini yitirmeden ümitle dolu olumlu bir ruh ile başkalarını aydınlatırlar. Hristiyan olmak, “Kutsal Ruh’ta sevinçtir” (Rom. 14, 17), çünkü “merhamet sevgisinin ardından ister istemez sevinç de gelir. Seven kişi sevdiği ile birleşmekten zevk alır [...] merhametin sevgiyi takip etmesi de bu yüzdendir⁹⁹. Tanrı Sözü’nün harika armağanını almış olarak, “Kutsal Ruh’un verdiği sevinçle Tanrı sözünü kabul ederiz” (1 Sel. 1,6). Rab’bin bizi kabuğumuzdan dışarı çekmesine ve yaşamlarımızı değiştirmesine izin verirsek Aziz Pavlus’un bizden istediği şeyi yapabiliriz: “Rab’de her zaman sevinin; yine söylüyorum, sevinin!” (Fil. 1 4, 4).
123. Peygamberler, şimdi yaşamakta olduğumuz İsa’nın zamanlarını sevincin açıklandığı zamanlar olarak ilan etmişlerdi: “Sesini yükselt, sevinçle haykır” (Yşa 12, 6). “Ey Siyon’a müjde getiren, Yüksek dağa çık! Ey Yeruslaim’e müjde getiren, Yükselt sesini, bağır, Sesini yükselt, korkma. Yahuda kentlerine, "İşte, Tanrınız!" de. (Yşa. 40, 9). “Ey gökler, sevinçle haykırın, Neşeyle coş, ey yeryüzü! Ey dağlar, sevinç çığlıklarına katılın, Çünkü Rab halkını avutacak, Ezilene merhamet gösterecek.” (Yşa. 49, 13). “Ey Siyon kızı, sevinçle coş! Sevinç çığlıkları at, ey Yeruslaim kızı! İşte kralın! O adil kurtarıcı ve alçakgönüllüdür. Eşeğe, evet, sıpaya, Eşek yavrusuna binmiş sana geliyor!” (Zek. 9,9). Nehemya’nın tembihlerini de unutmamak gerek: “Üzülmeyin. Rab’bin verdiği sevinç sizi güçlü kılar!” (8,10).
124. Meryem; İsa’nın getirdiği yenilenmeyi kavrayarak şöyle der: “Ruhum seviniyor” (Lk 1,47), ve İsa’nın kendisi “Kutsal Ruh’ta sevinir” (Lk 10, 21). O geçtiği sırada “tüm halk sevinir” (Lk 13, 17). Dirilişinden sonra öğrencilerinin gittiği yerlerde “çok sevinç” vardır (Ha. İsl.8, 8). İsa bize güvence verir: “Size doğrusunu söyleyeyim, siz ağlayıp yas tutacaksınız, dünya ise sevinecektir. Kederleneceksiniz, ama kederiniz sevince dönüşecek. Bunun gibi, siz de şimdi kederleniyorsunuz, ama sizi yine görecekim. O zaman yürekten sevineceksiniz. Sevincinizi kimse sizden alamaz.” (Yu. 16,20.22). “Bunları size, sevincim sizde olsun ve sevinciniz tamamlansın diye söyledim.” (Yu. 15,11).
125. Haçın ağırlığını hissettiren zor anlar olacaktır, fakat “Uyum sağlayan ve kendini dönüştüren ve her zaman, her şeyin ötesinde, kişisel olarak sonsuz bir şekilde sevilmenin kesinliğinden gelen ve bir ışık parıltısı gibi kalan”¹⁰⁰ bu doğaüstü bu sevinci hiçbir şey yıkamaz. Dünyasal ölçütlere göre kavranamaz manevi bir doyum veren ümit dolu bir sükûnet, içsel bir güven duygusudur bu.
126. Hristiyan sevincine genellikle bir mizah duygusu eşlik eder. Bunu açık bir şekilde Aziz Thomas Moore’da, Aziz Vincent de Paul’da ve Aziz Philippe Neri’de

⁹⁹ S. Tommaso d’Aquino, Summa Theologiae, I-II, q. 70, a. 3.

¹⁰⁰ Esort. ap. Evangelii gaudium (24 novembre 2013), 6: AAS 105 (2013), 1221.

görebiliriz. Hastalıklı mizah, azizliğin bir belirtisi değildir. “Öyleyse at tasayı yüreğinden” (Va. 11,10). “Zevk almamız için bize her şeyi” veren Rab’den aldık (1 Tim 6,17), ki keder nankörlüğün bir göstergesi olabilir. Tanrı’nın bize bahsettiği armağanları anlayamayacak kadar kendi içimize kapanmış olabiliriz¹⁰¹.

127. Bir babanın sevgisiyle Tanrı bize der ki: “Oğlum, ...elinden geldiği ölçüde kendine iyi bak, ... Bugün güzel şeylerden yararlanmaya bak.” (Sir 14,11.14). O bizden olumlu, şükran dolu ve açık olmamızı ister: “İyi günde mutlu ol... Tanrı insanları doğru yarattı, Oysa onlar hâlâ karmaşık çözümler arıyorlar.” (Va. 7,14.29). Durum ne olursa olsun her durumda kendimizi esnek tutmalı ve Aziz Pavlus’u örnek almalıyız: “Çünkü ben her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim.” (Fil.4,11). Assisili Aziz Fransua bu şekilde yaşamıştı; bayat bir parça ekmek karşısında şükran dolu oluyor ya da yüzünü okşayan hafif bir meltemle Tanrı’ya sevinç dolu övgüler sunuyordu.

128. Günümüzün bireyci ve tüketimci kültürünün yarattığı bir sevinçten söz etmiyorum. Tüketimcilik sadece yüreği ağırlaştırır. Anlık ve gelip geçici zevkler sunar, ama sevinç vermez. Burada “Vermek, almaktan daha büyük mutluluk” (Ha. İsl. 20,35) olduğu için paylaştan ve paylaşılan ve birlik içinde yaşanan sevinçten söz ediyorum. “Tanrı sevinçle vereni sever.” (2 Ko. 9,7). Kardeşlik sevgisi sevinç için kapasitemizi çoğaltır, çünkü başkalarının iyiliğinden sevinç duyma yetimizi artırır: “Sevinenlerle sevinin” (Rom12,15). “Biz güçsüz, sizse güçlüyken seviniyoruz. Yetkin olmanız için de dua ediyoruz.” (2 Ko.13,9). Diğer yandan “öncelikle kendi ihtiyaçlarımıza odaklandığımızda sevinçsiz bir varoluş için kendimizi kınamış oluruz”¹⁰².

Cesaret ve Şevk

129. Azizlik aynı zamanda parresia (açık sözlülükle gerçeği söylemek)dır: Cesarettir, müjdelemek için bir anı istek ve bu dünyaya bir iz bırakmaktır. Bunu yapmamıza imkân vermek için İsa kendisi gelir ve bize bir kez daha sakince fakat kesin bir şekilde der ki: “Korkma” (Mk 6,50). “size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim” (Mt 28,20). Bu sözler, Havarilere İsa Mesih’i ilan etmelerini emrederek, onları da harekete geçiren Kutsal Ruh’un verdiği aynı cesaretle, bizi öne çıkarak hizmet etmemizi sağlar. Cesaret, coşku, konuşma özgürlüğü, havarisel tutku, tüm bunlar *parresia* kelimesinde bir araya toplanmıştır. Kutsal Kitap bu sözcüğü aynı zamanda Tanrı’ya

¹⁰¹ Aziz Thomas Moore’aatfedilen duayı okumanızı isterim: «Ey Rab, bana iyi bir sindirim ve sindirmek için bir şeyler ver. Bana korunması gereken iyi bir ruh haliyle birlikte sağlıklı bir beden ver. Ey Rab, bana iyi ve saf olanı nasıl saklayacağını bilen ve günah karşısındadonup kalmadan her şeyi doru yola koymayı bulabilen kutsal bir ruh ver. Bana, sıkılmayı, söylenmeyi, yakınmayı iç çekmeyi bilmeyen, “Ben” denen hantal şey için dertlenmeyen bir ruh ver. Ey Rab, bana mizah duygusu ver. Bana şakaları anlama lütfu ver, böylece hayatımda nele olsun ve onu başkalarına aktarabileyim. Senden bunu dilerim.”

¹⁰² Esort. ap. postsin. Amoris laetitia (19 marzo 2016), 110: AAS 108 (2016), 354

ve başkalarına açık bir yaşamın özgürlüğünü de tanımlamak için kullanır. (bk. *Ha. İsl.* 4,29, 9,28, 28,31; *2 Ko.* 3,12; *Ef.* 3,2; *İbr.* 3,6; 10,19).

130. Çok Mutlu VI Pavlus, müjdeleme için engellere atıfta bulunarak *parressia* eksikliğinden söz etmektedir “bu çok daha ciddidir, çünkü içeriden gelir”¹⁰³. Ne kadar da sık şekilde güvenli kıyıda bekleme denenmesine düşeriz! Yine de Rab bizi derinlere açılmaya ve ağlarımızı atmaya çağırıyor (bk. *Lk* 5,4). Hayatlarımızı hizmetinde geçirmeyi teklif ediyor. Ona tutunarak, başkalarına hizmet ederken tüm karizmalarımızı ortaya koymak için ilham buluruz. Her zaman bu sevgi tarafından zorlandığımızı hissedebilelim. (*2 Ko.* 5,14) ve Aziz Pavlus yine der ki “Müjde'yi yaymazsam vay halime” (*1 Ko.* 9, 16).
131. İsa'ya bakalım. Onun derin şefkati kendinde yoğunlaşmış bir şey değildir, bizde çoğu zaman olduğu gibi, hareketsiz bırakan, utandıran ya da çekingen bir şefkat değildir, bunun tam tersidir. O, O'nu güçle çıkıp ilan etmeye iten, göreve gönderen, şifa vermeye ve özgür kılmaya gönderen bir şefkattir. Kendi zayıflığımızın farkına varalım, fakat İsa'nın onu çekip alarak bizi de göreve göndermesine olanak verelim. Bizler zayıfız, fakat yine de bizim büyümemizi sağlayabilecek ve onu kabul eden kişiyi daha iyi ve daha mutlu yapacak olan bir hazineye sahibiz. Cesaret ve Havarisel gözü peklik İncil'i ilan etme görevinin temel bir parçasıdır.
132. *Parresía* Ruh'un bir mührüdür; ilan ettiğimiz şeyin gerçekliğinin tanığıdır. Bizi ilan ettiğimiz İncil'in yüceliğine götürecek olan sevinçli bir teminattır. Bu, “Bizi Tanrı sevgisinden hiçbir şeyin ayıramayacağı”ndan (*Rom* 8, 39) emin olan imanlı Tanığın imanındaki sarsılmaz güvenidir.
133. Korku ve hesaplı davranışlar yüzünden felç olmayalım diye güvenli sınırlar içinde yürümek için Ruh'un iteklemesine ihtiyacımız var. Unutmayın, kapalı yerlerde nem kokusu bulunur ve bizi hasta eder. Havariler tehlike ve tehditler yüzünden cesaretlerini yitireceklerini hissettiklerinde bu denemeden kurtulmak üzere dualarında *parresía* için yalvarıyorlardı: “Ve şimdi ya Rab, onların savurduğu tehditlere bak! Senin sözünü tam bir yüreklilikle duyurmak için biz kullarına güç ver” (*Ha. İsl.* 4, 29). Sonuçta “Duaları bitince toplandıkları yer sarsıldı. Hepsi Kutsal Ruh'la doldular ve Tanrı'nın sözünü cesaretle duyurmaya devam ettiler.” (*Ha. İsl.* 4, 31).
134. Peygamber Yunus gibi, sürekli değişik adlar altında güvenli bir yere kaçmakla deniyoruz: Bireysellik, ruhsallık, küçük bir dünyaya kapanarak yaşamak,

¹⁰³ Esort. ap. Evangelii nuntiandi (8 dicembre 1975), 80; AAS 68 (1976), 73. Bu metinde Çok Mutlu VI. Pavlus'un sevinçli *Parresia* ile ilişkilendirdiğini görmek ilginçtir. “sevinç ve umut eksikliği”nden yakınırken “kimsenin ve hiçbir şeyin söndüremeyeceği içsel bir dürtü ile” “müjdeleme sevincinin verdiği teselli”yi över. Dünya İncil'i “mutsuz ve neşesiz müjdeleyicilerden” kabul etmez. Durante l'Anno Santo del 1975, lo stesso Paolo VI dedicò alla gioia l'Esortazione apostolica Gaudete in Domino (9 maggio 1975): AAS 67 (1975), 289-322.

bağımlılık, uzlaşmazlık, yeni fikir ve yaklaşımları reddetmek, dogmacılık, nostalji, karamsarlık, kuralların ve düzenin arkasına sığınma. Kimi zaman bildiğimiz ve bize kolay gelen çevreden kaçabilmek için uğraş veriyoruz. Belki bir fırtına, balina ya da Yunus'un ensesini yakan güneşten koruyacak gölgeyi veren su kabağını kurutan bir tırtıl ya da rüzgâr gibi zorluklar... Ve onun için olduğu gibi, bizim için de bunlar bizi yolculuğumuza yeniden başlamaya davet eden Tanrı'nın sevecenliğine geri götürmeye hizmet eder.

135. Tanrı daima yenidir. Bizi sürekli bildiğimiz yerlerin, çevremizin, sınırların ötesine geçmeye çağırır. İnsanlığın en çok yaralandığı, insanın yapay ve kurallara uyan görünümü altında, hayatın anlamı sorusuna cevap aramaya devam ettiği yere götürür. Tanrı korkmaz! O korkusuzdur! O her zaman bizim plan ve tasarılarımızın ötesindedir. Uç noktalardan korkmaksızın kendisi sınır olur (bk. *Fil.* 2,6-8; Yu 1,14). Eğer en uca gitmeye cesaret edersek, onu orada bulacağız; aslında o zaten oradadır. İsa zaten oradadır, erkek ve kız kardeşlerimizin yüreklerinde, onların yaralanmış etlerinde, onların içinde bulunduğu sorunlarda ve en derin yalnızlıklarında. O zaten oradadır. (bk. *Fil* 2, 6-8, Yu. 1,14).
136. Yüreğimizin kapısını İsa Mesih'e açmamız gerektiği doğrudur, çünkü o kapıyı çalar ve bizi çağırır (bk. Va. 3,20). Kimi zaman, belki de İsa içeridedir ve bizim ben-merkezciliğimizden bizi uzaklaştırabilmek için kapıyı çalıyordur, diye düşünmekten kendimi alamıyorum. İncil'de İsa'nın "köy kent dolaşarak Tanrı'nın Egemenliği'ni duyurup müjdellediğini" görüyoruz (*Lk* 8,1). Dirilişinden sonra öğrencileri dört bir yana dağılınca Rab onlara eşlik etti (bk. Mk. 16, 20). Bu, gerçek karşılaşmanın ortaya çıkardığı dinamiktir.
137. Alışkanlıklar baştan çıkarıcıdır; bize bir şeyleri değiştirmeye çalışmanın bir anlamı olmadığını, yapacak bir şey olmadığını çünkü her şeyin her zaman böyle olup bittiğini ve bizim zaten hayatta kalmaya çalıştığımızı söyler. Alışkanlıkların dayatmasıyla şeytana daha fazla direnmeyiz. Biz "bırak ne olaksa olsun" ya da başkaları ne olacağına karar versin, demeye başlarız. Fakat Rabbin sizi bu uyandırmasına, tembellikten kurtarmasına, eylemsizlikten çıkarmasına imkân verin. Yerleşmişliğe karşı savaşalım, gözlerimizi ve kulaklarımızı ve hepsinden önce kalplerimizi açalım, etrafımızda olup bitenlerin ve Diri Olan'ın yaşayan ve etkili Sözü'nün haykırışının bizi harekete geçirmesine izin verelim.
138. Çoğunlukla hayatlarını tehlikeye atarak ve her zaman rahatlarından feragat ederek büyük bir sadakatle kendilerini ilan etmeye ve başkalarına hizmet etmeye adanmış tüm bu rahipler, din adamları ve laik kişilerin örneğine bakarak ilham alıyoruz. Onların tanıklığı, Kilise'nin, bürokrat ve görevlilerden çok, gerçek yaşamı paylaşmak için coşku duyan, tutkulu İncil'i ilan eden görevlilere ihtiyacı olduğunu bize hatırlatıyor. Azizler bizi şaşırtır, kafamızı karıştırır, çünkü yaşamlarıyla, bizi uyuşuk ve kasvetli ortalama yaşamı terk etmeye teşvik ederler.

139. Ruh bizi ileri bir adım atmaya çağırdığında tereddüt etmeme lütfunu vermesi için Rab'be yalvaralım. İncil'i başkalarıyla paylaşmak için havarisel cesaret ve Hristiyan yaşamımızı bir anılar müzesi yapmaya çalışmaktan vazgeçme gücü isteyelim Rab'den. Fakat her durumda Kutsal Ruh Dirilmiş İsa'nın ışığında tarihi derin anlamıyla düşünmeye yöneltsin bizi. Bu yolla Kilise asla yorulmaz, fakat daima Rab'bin sürprizlerini kabul eder.

Cemaat içinde

140. Başkalarından uzak, yalıtılmış bir şekilde yaşarken, şehvete, tuzaklara ve şeytanın ayartmalarına ve dünyanın bencilliğine karşı savaşmak çok zor olur. Pek çok çekici şeyin bombardımanı altında giderek daha da yalnızlaşırsak, gerçeklik duygusunu ve içimizdeki açıklığı yitirir ve kolayca pes ederiz.
141. Azizlikte gelişmek, cemaat içinde, diğerleriyle yan yana gerçekleşen bir yolculuktur. Bunu bazı aziz cemaatlerde görmekteyiz. Çeşitli vesilelerle Kilise İncil'i kahramanca yaşayan ya da tüm mensuplarının, yaşamlarını Tanrı'ya adadığı tüm cemaatleri takdis etmiştir. Örneğin Meryem'in Hizmetkârları Tarikatı'nın yedi aziz kurucusu, Madrid'de ilk Meleğin Meryem'i Ziyareti Manastırının yedi çok mutlu rahibesi, Japon şehitler Aziz Pavlus Miki ve Arkadaşları, Kore şehitleri Aziz Andreas Taegon ve arkadaşları, ya da Güney Amerikalı şehitler Aziz Rocco González, Aziz Alonso Rodríguez ve arkadaşlarını hatırlayabiliriz. Ya da daha yakın tarihteki tanıklar olan, şehitlik için bir cemaat olarak hazırlanan Cezayir, Tibhirine'deki Trappistleri hatırlayabiliriz. Aynı şekilde pek çok kutsal evlilikte de her bir eş Mesih tarafından bir diğerinin aziz olması için bir araçtır. Başkalarıyla birlikte yaşamak ya da çalışmak da kesinlikle ruhsal ilerleme yoludur. Haç'ın Aziz Yuhannası öğrencilerinden birine şunu der: "Böylece o sende çalışır ve sen de erdem işlerini yaparsın"¹⁰⁴.
142. Her bir cemaat "Dirilmiş Rab'bin mistik varlığının tecrübe edildiği teolojik bir alan"¹⁰⁵ oluşturmaya çağırılmıştır. Söz'ü paylaşmak ve Efkaristiya'yı birlikte paylaşmak bizi giderek kardeşler haline getirir ve yavaş yavaş kutsal kılarak İncil'i ilan etme görevinin cemaati haline getirir. Bu, Aziz Benediktus ve Scholastica'nın durumu ya da Aziz Auguustinus ve Annesi azize Monica'nın birlikte yaşadığı yüce manevi karşılaşma gibi, cemaatte yaşanan gerçek mistik deneyimin gelişmesini sağlar. "Senin gizli tasarılarına inandığım şekilde, senin bildiğin ama bizim bilmediğimiz, bu dünyadan ayrılacağı gün yaklaştığında; bizi barındıran evin penceresine yaslanarak bahçeye bakarken bulduk kendimizi [...]. Seninle olmak anlamına gelen senin yaşam pınarının doğaüstü kaynağına yüreklerimizi açtık, [...]. Konuşur ve O'nu (bilgeliği) özlerken, aklın tüm telaşı ile onu biraz olsun kavradık [... öyle ki] ebedi yaşam iç çekmemize neden olan o sezgi anına [benzeyecektir]"¹⁰⁶.

¹⁰⁴ Cautale, 15: Opere, Roma 1979, 1072.

¹⁰⁵ S. Giovanni Paolo II, Esort. ap. postsin. Vita consecrata (25 marzo 1996), 42: AAS 88 (1996), 416.

¹⁰⁶ Confessioni, IX, 10, 23-25: PL 32, 773-775.

143. Bu tür deneyimler ne çok sık yaşanır ne de çok önemlidirler. Ortak yaşam ister ailede, mahalli kilisede, dini cemaatte isterse başka bir yerde olsun, her günkü küçük olaylarla inşa edilir. Bu, Kutsal Üçlü birliğin güzelliğini örnek bir yolla yansıtan İsa, Meryem ve Yusuf'tan oluşan kutsal topluluk için de doğrudur. Bu, öğrencileri ve sıradan insanlarla İsa'nın paylaştığı yaşam için de doğrudur.

144. İsa'nın öğrencilerinden küçük ayrıntılar konusunda dikkatli olmalarını istediğini unutmayalım.

- Bir bayramda şarabın bitmek üzere olduğu ayrıntısı,
- Kaybolan bir kuzu ayrıntısı,
- Tapınakta dul kadının iki bakır para sunduğu ayrıntısı,
- Güveyin gecikme ihtimaline karşı lambalar için yedek yağ bulundurma ayrıntısı,
- Öğrencilere sahip oldukları ekmek somunu sayısını sorma ayrıntısı,
- Şafak vaktinde öğrencileri beklerken, ateşi yakıp balık hazırlama ayrıntısı.

145. Mensuplarının birbirine özen gösterdiği ve açık ve müjdeleyen bir ortamı olan, sevginin küçük ayrıntılarından sevinç duyan bir cemaat¹⁰⁷, Dirilmiş Rab'bin mevcut olduğu, Peder'in planıyla uyum içinde kutsallaşmış bir yerdir. Kimi zaman bu küçük ayrıntıların ortasında bize, Tanrı tecrübesinin tesellisi, Rab'bin armağanı olarak verilir: “Bir kış gecesi, her zamanki gibi küçük hizmetimi yerine getiriyordum... Aniden uzakta bir yerden bir müzik aletinin ahenkli tınısını işittim. Sonra iyi aydınlatılmış, parlak yaldızlı bir misafir odasında iyi giyimli genç hanımların birbirleriyle konuşup birbirlerini övdüklerini, dünyevi sözlerle birbirlerine iltifat ettiklerini hayal ettim. Sonra gözlerim, yardımına gittiğim, fakir hasta kadına yöneldi. Artık müzik yerine onun arada sırada yükselen şikâyetlerini duyuyordum... Ruhumda neler olduğunu kelimelerle anlatmama imkân yok; bildiğim şuydu, Rab gerçeğin ışığı ile dünyevi ziyafetin kasvetli parıltısını delip geçerek aydınlattı, duyduğum mutluluğa inanamıyordum.”¹⁰⁸

146. Başkalarından ayrı olarak kendi iyiliğini aramanın sonucunda kendini izole etmeye varan bireyci tüketim eğilimine tamamen ters bir şekilde, bizim azizlik yolumuz kendini, İsa'nın isteğine uygun bir şekilde tanımlamaktan vaz geçmeyecektir: “Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar.” (Yu. 17, 21).

¹⁰⁷ Özel bir şekilde “izin isteme, teşekkür etme ve özür dileme” üç anahtar sözcüktür diye hatırlıyorum. Çünkü doğru zamanda doğru sözler gün be gün sevgiyi korur ve besler.” (Esort. ap. postsin. Amoris laetitia, 19 marzo 2016, 133: AAS 108 [2016], 363).

¹⁰⁸ S. Teresa di Gesù Bambino, Manoscritto C, 29 v-30r: Opere complete, Roma 1997, 269.

Sürekli Duada

147. Son olarak her ne kadar açık olsa da azizliğin dua ve tapınmada ifadesini bulan aşkınlığa duyulan müzmin açıklık olduğunu hatırlamalıyız. Aziz; Tanrı ile iletişime ihtiyaç duyan, dua ruhu ile dolu kişidir. O, Tanrı için özlemi ve çabalarının ortasında dünyanın kapalı içkinliği ile boğuşmaya dayanamayan kişidir. Övgülerinde kendi ötesine geçer ve Rab’bi düşünürken sınırlarını aşar. Çok uzun ya da yoğun duygular yaşanması gerekmeseyse de dua olmaksızın azizliğin olacağına inanmıyorum.
148. Aziz Giovanni della Croce bize şunu tavsiye eder: “Gerçek ya da hayali ya da her ikisi birleşmiş halde olsa da her tür faaliyetinizde her zaman Tanrı’nın huzurunda kalmak için gayret edin”¹⁰⁹. Sonunda Tanrı için arzumuz günlük yaşantımızda kesinlikle kendi ifadesini bulacaktır: “Duada sebat edin, bedenlen çalışırken bile duadan vazgeçmeyin. Yemek yerken ya da içerken, birileriyle konuşurken ya da herhangi bir şey yaparken her zaman Tanrı’ya yönelin ve yüreğinizi ona bağlayın.”¹¹⁰
149. Bunu yapabilmek için Tanrı ile yalnız geçirilecek anların olması gereklidir. Avılalı Azize Teresa için dua “bizi sevdiğini bildiğimiz O’nunla dostça bir karşılaşma ve sık sık tenhada yapılan bir söyleşmeden başka bir şey değildir.”¹¹¹ Bunun sadece ayrıcalıklı birkaç kişi için değil hepimiz için geçerli olduğu konusunda ısrar ediyorum, çünkü “hepimiz tapınılan kişinin varlığı ile dolu bu sessizliğe ihtiyaç duyuyoruz.”¹¹² Güven dolu bir dua, Tanrı ile yüz yüze karşılaşmaya açık bir kalbin bir cevabıdır, orada; tüm seslerin onu duymak için sustuğu sessizlikte, Rab’bin yankılanan sesi işitilir.
150. Bu sessizlikte Ruh’un ışığında Rab’bin bizi çağırdığı kutsallık yolunu sezebiliriz. Aksi takdirde hayatlarımızda alacağımız her karar İncil’i yüceltmek yerine onu süsleyip püsleyerek maskeleyecek ya da derine itecektir. Her bir öğrenci için Öğretmeni ile zaman geçirmek onun sözünü dinlemek ve daima ondan öğrenmek esastır. Dinlemediğimiz takdirde, tüm sözlerimiz boş gevezelik olmaktan öte geçemez.
151. Şunu hatırlamamız gerek: “Bu yaşamın sorunlarıyla parçalanmış ya da günahla bozulmuş bile olsa bizim insanlığımızı yeniden şekillendirecek olan, ölmüş ve dirilmiş olan İsa’nın yüzünü derinden düşünmektir. Mesih’in yüzünün kudretini hafife almayalım”.¹¹³ Öyleyse size sorayım: Sessizce Rab’bin huzuruna çıktığınız, onunla sükûnet içinde zaman geçirdiğiniz, bakışının sıcaklığını hissettiğiniz anlar

¹⁰⁹ Gradi di perfezione, 2: Opere, Roma 1979, 1079.

¹¹⁰ Id., Consigli per raggiungere la perfezione, 9: Opere, cit., 1078.

¹¹¹ Id., Consigli per raggiungere la perfezione, 9: Opere, cit., 1078.

¹¹² S. Giovanni Paolo II, Lett. ap. Orientale lumen (2 maggio 1995), 16: AAS 87 (1995), 762.

¹¹³ Discorso al V Convegno nazionale della Chiesa italiana, Firenze, 10 novembre 2015: AAS 107 (2015), 1284.

var mı? Ateşinin yüreğinizi tutuşturmasına izin veriyor musunuz? Onun sizi sevgisi ve şefkati ile ısıtmasına izin vermedikçe tutuşamayacaksınız. O zaman, nasıl sözleriniz ve tanıklığınızla başkalarının yüreklerinde ateşi yakabileceksiniz? Mesih'in yüzüne bakışınızı yöneltirken sizi iyileştirmesine ve dönüştürmesine izin veremiyorsanız, Rab'bin yüreğine, böğründeki yaralarının içine girin çünkü O, ilahi merhametin meskenidir¹¹⁴.

152. Sizden sessizlikte duayı, etrafımızı çevreleyen dünyadan kaçış ve reddetme olarak görmemenizi istiyorum. Rus Gezgin, etrafında olup bitenlerden kendini soyutlamaksızın sürekli aynı duayı söylerdi. "Birileriyle karşılaştığımda, tüm insanlar ailemin fertleriymiş gibi ayırım hissetmeden, sevebilir görünüyorlardı bana... Bu sadece benim kendi ruhumda hissettiğim mutluluk ve teselli değildi, fakat etrafımdaki tüm dünya da çok güzel ve büyüleyici görünüyordu".¹¹⁵

153. Geçmiş de ortadan kaybolmaz. Özellikle Tanrı'nın yaşamlarımıza döktüğü armağanlarla beslendiği için dua her zaman hatıradadır zengin tutulmalıdır. Tanrı'nın yaptığı işlerin hatırası Tanrı ve halkı arasındaki antlaşma deneyiminin merkezindedir. Tanrı, tarihin içinde yer almayı istedi ve böylece dualarımız, anılarla birlikte iç içe geçmiş olur. Sadece onun bize açıkladığı sözü üzerine değil, fakat kendi hayatlarımız, başkalarının hayatları ve Kilisesi'nde Rab'bin tüm yaptıkları hakkında da düşünelim. Burada şükranla, Aziz Loyolalı Ignatius'un Contemplazione per Raggiungere l'Amore'sinde¹¹⁶ bizden Rab'den aldığımız tüm kutsanmalara önem vermemizi istediğini hatırlayalım. Dua ederken kendi geçmişinizi düşünün, orada çok fazla merhamet bulacaksınız. Bu Rab'bin her zaman size verdiği değere karşı olan farkındalığınızı da artıracaktır; o sizi asla unutmaz. Bu o her şeyi gördüğünden dolayı yaşamınızdaki en küçük ayrıntıya bile ışık tutmasını istemek için bir farkındalık yaratır.

154. Yalvarmak için dua, Tanrı'da güven bulan ve tek başına bir şey yapamayacağının farkında olan bir yüreğin ifadesidir. Tanrı'nın iman dolu halkının yaşamı iman dolu sevgi ve büyük güvenden doğan sürekli yalvarma ile kendini gösterir. İstekte bulunduğumuz duaları da küçük görmemeliyiz, onlar sık sık yüreğimizi yatıştırır ve ümitte sebat etmemize yardım eder. Şefaath dualarının özel bir değeri vardır, çünkü hem Tanrı'ya duyulan güveni gösteren bir harekettir hem de komşumuza olan sevgimizin bir ifadesidir. Tek yanlı bir maneviyata dayanarak, bazıları duanın, her şeyi dışarıda bırakıp sadece Tanrı'yı düşünmek şeklinde olması gerektiğini ileri sürerler, sanki başkalarının adları ve yüzleri kaçınılması gereken bir saldırıymış gibi dikkati dağıtacak hiç bir şey olmamalıdır. Oysa aslında duamızda eğer başkaları için yakarma varsa İsa'nın bize bıraktığı iki buyruğu yerine getirmeye çalıştığı için, Tanrı'yı daha fazla hoşnut edecek ve azizlik yolunda daha da büyümemiz sağlayacaktır. Başkaları için yaptığımız dualar, onların hayatlarını, en

¹¹⁴Bk. S. Bernardo, Discorsi sul Cantico dei Cantici 61, 3-5: PL 183, 1071-1073.

¹¹⁵ Racconti di un pellegrino russo, Milano 19793, 41; 129.

¹¹⁶ Bk. Esercizi spirituali, 230-237.

derin sorunlarını ve en yoğun hayallerini kucaklamamıza imkân verdiği için onlara duyduğumuz kardeşçe sevginin bir ifadesidir. Cömertçe başkaları için yakaran dualara kendini adayan kişilere Kutsal Yazılardaki şu sözü uygun görebiliriz: “Bu adam kardeşlerini seviyor, ulusumuz ve kutsal kent için çok dua ediyor”. (2 Mak 15,14).

155. Tanrı’nın varlığını gerçekten kabul ettiğimizde, ona tapınmaktan başka bir şey yapamayız, sessiz bir hayranlıkla ve sevinç dolu ilahilerle onu överiz. Bu şekilde Çok Mutlu Charles de Foucauld’un deneyimini paylaşıyoruz: “Bir Tanrı’nın olduğuna inanır inanmaz onun için yaşamaktan başka bir şey yapamayacağıma inandım.”¹¹⁷ Tanrı’nın bu dünyada hacı olan halkının yaşamında “bir hacının bakışı Tanrı’nın sevgisi ve yakınlığını simgeleyen bir imgenin üstüne yönelir. Sevgi durup bekler, gizemli olanı seyrederek ve sessizce bundan zevk alır” diye ifade edildiği gibi saf tapınmanın sade hareketlerinden pek çoğu bulunabilir”¹¹⁸.

156. Tanrı Sözü’nü dua ederek okumak “baldan daha tatlıdır” (Mez. 119, 103) her ne kadar “iki ağızlı kılıç” gibi olsa da (İbr. 4, 12), bizim durup Rabbimizin sesini dinlememize olanak verir. Adımlarımıza çıra, yolumuz için ışık olur (bk. Mez. 119, 105). Hindistan’daki episkoposların bize hatırlattığı gibi, “Tanrı Sözüne adanmışlık sadece birden çok adanmadan biri değildir, çok güzeldir, ama isteğe bağlıdır. Hristiyan yaşamının merkezine ve kimliğine iner. Bu söz yaşamları değiştirme gücüne sahiptir”.^[119]

157. İsa ile Kutsal Yazılar’da karşılaşmak bizi Efkaristiya’ya götürür, orada Söz, en yüksek etkisine ulaşır, çünkü Yaşayan Söz olan Kişi’nin gerçek mevcudiyeti Efkaristiya’dır. Tek Mutlak Olan, yeryüzünde verilebilecek en büyük tapınmayı orada alır, çünkü Mesih’in kendisi, orada kendisini sunmaktadır. Ve biz onu Komünyon’da aldığımızda onunla olan antlaşmamızı yenileriz ve bizi dönüştüren faaliyetlerini daha da gerçekleştirmesine imkân verilir.

¹¹⁷ Lettera a Enrico de Castries, 14 agosto 1901: Charles de Foucauld, Opere spirituali. Antologia, Roma 19835, 623.

¹¹⁸ V Conferenza Generale dell’Episcopato Latinoamericano e dei Caraibi, Documento di Aparecida (29 giugno 2007), 259.

BEŞİNCİ BÖLÜM

MÜCADELE, UYANIK KALMAK ve AYIRT ETME GÜCÜ

158. Hristiyan yaşamı sürekli bir mücadeledir. Şeytanın ayartmalarına direnmek ve İncil'i ilan etmek için dayanmaya ve cesarete ihtiyacımız var. Yaşamlarımızda Rab'bin zaferi her zaman sevinmemizi sağladığı için bu mücadele tatlıdır.

Mücadele ve Uyanık Kalmak

159. Biz sadece dünyaya karşı mücadele etmiyoruz, aynı zamanda; bizi zihinsel olarak ayartmaya çalışan, sıkıcı ve sıradan kılan, coşku ve sevinç bırakmayan dünyevi zihniyete karşı savaş veriyoruz. Bu savaş kendi insani zayıflıklarımıza ve temayüllerimize (tembellik, şehvet, kıskançlık ve diğerleri) de indirgenemez. Bu aynı zamanda, kötülüğün efendisi olan şeytana karşı sürekli bir mücadeledir. İsa kendisi bizim zaferimizi kutlar. Öğrencileri İncil'i ilan ederken ve kötü olana karşı galip gelirken sevinir ve onları över: “Şeytan'ın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördüm” (Lk 10,18).

Bir efsaneden daha fazlası

160. Doğüstü bir anlayış olmadan sadece deneysel standartlara göre bir yaşam konusunda ısrarcı olursak, şeytanın varlığını kabul etmemiş olacağız. Bu özellikle aranızdaki kötücül gücün ne kadar yıkıcı bir etkiye sahip olduğunu anlayabilmenin kesin ifadesidir. Kutsal Kitap yazarları belli gerçeklikleri ifade edebilmek için sınırlı kavramsal kaynaklara sahiptiler ve İsa'nın zamanında örneğin epilepsi şeytan tarafından ele geçirilmiş olmakla karıştırılabiliyordu. Yine de bu bizi, İncil'deki her vakayı psikolojik rahatsızlığa indirgeyerek ve bu nedenle şeytanın olmadığı ya da faal olmadığı düşüncesine sürükleyerek her şeyi aşırı derecede basitleştirmeye götürmemelidir. O, Tanrı'nın şeytan üzerindeki zaferi ile son bulan Kutsal Yazılar'ın ilk sayfasından itibaren orada mevcuttur.¹¹⁹ Aslında İsa bize bıraktığı Göklerdeki Pederimiz duasında bizden, Peder'e duamızı “kötülükten bizi kurtar”¹²⁰ dileği ile bitirmemizi istemiştir. Bu son sözler soyut bir kötülüğe atıfta bulunmaz; tam tercümesi “kötü olan” şeklinde olmalıdır. Bu kişisel olarak bize saldıran bir kişiliğe işaret eder. İsa her gün ondan, üstümüzde hâkimiyet kurmasın diye kurtulmak istemeyi bize öğretti.

161. Bu nedenle şeytanı, bir efsane, bir temsili ifade, bir simge, bir konuşma ya da fikrin parçası olarak düşünmememiz gerekir.¹²¹ Bu hata, savunmamızı düşürmeyi,

¹¹⁹ Conferenza dei Vescovi Cattolici dell'India, Dichiarazione finale della XXI Assemblea plenaria (18 febbraio 2009), 3.2.

¹²⁰ Bk. Omelia nella Messa a Casa S. Marta, 11 ottobre 2013: L'Osservatore Romano, 12 ottobre 2013, p. 12

¹²¹ Bk. B. Paolo VI, Catechesi nell'Udienza generale del 15 novembre 1972: Insegnamenti X [1972], 1168-1170: «En çok gereken şeylerden biri de Şeytan adlı kötülüğün savunulmasıdır. [...] Kötülük sadece bir eksiklik değil, etkili, yaşayan, manevi sapkın bir varlıktır. Korkunç bir gerçekliktir. Gizemli ve korkutucu. onun tanımayı

daha dikkatsiz davranmayı ve sonunda da daha korunmasız olmayı getirir. Şeytan bize sahip olma ihtiyacında değildir. Bizi nefret, ayrıştırma, kıskançlık ve kötülük zehri ile zehirler. Savunmamızı indirdiğimizde yaşamlarımızı, ailemizi ve cemaatimizi yıkmak için avantaj elde eder. “Düşmanınız İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşıyor.” (1 Pe 5,8).

Uyanık Olun ve Güvenin

162. Tanrı sözü bizi açıkça “Şeytanın hilelerine karşı durmaya” (Ef. 6, 11) ve “Şeytan’ın ateşli oklarını söndürmeye” (Ef. 6,11) davet eder. Bu ifadeler melodrama kaçan ifadeler değildir, çünkü, özellikle azizliğe doğru giden yolumuz sürekli bir mücadeleden ibarettir. Bunu anlamayan kişiler başarısızlığın ya da vasatlığın avı olacaklardır. Bu ruhsal mücadele için Rab’bin bize verdiği güçlü silahları kuşanalım: iman dolu dua, Tanrı Sözü hakkında derinlemesine düşünmek (meditasyon), Kutsal Ayin’e katılma, Efkaristiya Tapınması, Kutsal Barışma Sırrı, hayır işleri, cemaat yaşamı, incil’i ilan etme görevine yönelik çalışmaları gibi. Eğer dikkatsiz olursak, şeytanın sahte vaatleri bizi kolayca ayartır. Aziz Rahip Cura Brochero’nun dikkat çektiği gibi, “Lusifer sizi özgür kılmayı vaat etse ve sizi tüm zenginliklerinin ortasına fırlatsa bile bunlar sahte ve zehirli zenginliklerse, bu ne işe yarar?”¹²²

163. Tüm bu yol boyunca iyi olan her şeyin çoğaltılması manevi yaşamda gelişme ve sevgide büyüme, kötülüğe karşı en iyi güç dengesini oluşturur. Az olanla yetinen, Rab’be cömertçe kendini verme fikrini göz ardı eden, tarafsız kalmayı seçen kişiler asla tutunamayacaklar. En azından yenilgiye uğrasalar da “güven olmadan başlarsak, savaşın yarısını kaybetmiş oluruz ve talantlarımızı gömmüş oluruz... Hristiyan galibiyeti her zaman bir haçtır, ki bu haç aynı zamanda muzaffer bir bayraktır, şeytanın saldırısına karşı saldırgan bir hassasiyetten doğar.”¹²³

Ruhsal Yozlaşma

164. Azizlik Yolu bize Ruh tarafından verilen bir esenlik ve sevinç pınarıdır. Aynı zamanda “kandillerimiz yanar durumda” (Lk. 12, 35) ve dikkatli olmamızı gerektirir. “Her çeşit kötülükten kaçının.” (1 Sel. 5, 22). “Uyanık kalın” (Mt 24, 42; Mk 13, 35). “başkaları gibi uyumayalım” (1 Sel. 5, 6). Tanrı yasasına karşı ölüm günahı işlemediğini düşünen kişi kör bir aymazlık içine düşer. Kendilerinde eleştirilecek ciddi bir şey görmedikleri için manevi yaşamlarının giderek ılık bir hale geldiğini fark edemez olurlar. Zayıf düşer ve yozlaşırlar.

reddetmek, Kutsal Kitap ve kilise öğretisi çerçevesinde; Tanrı’dan gelen her yaratık gibi kendi var oluşu içinde ya da onu yalan bir gerçeklik, kavramsal ya da fantastik bir kişilik halinde kötülüğümüzün bilinmeyen sebebi gibi göstermek.».

¹²² S. José Gabriel del Rosario Brochero, Predica delle bandiere, in Conferenza Episcopale Argentina, El Cura Brochero. Cartas y sermones, Buenos Aires 1999, 71.

¹²³ Esort. ap. Evangelii gaudium (24 novembre 2013), 85: AAS 105 (2013), 1056

165. Manevi yozlaşma körlüğün rahat ve kendinden hoşnut bir biçimi olduğundan bir günahkârın düşüşünden daha kötüdür: “Şeytan bile kendini ışık meleği gibi gösterdiği” (2 Ko. 11, 14) için ayartılma, iftira, bencillik ve benmerkezciliğin diğer alt biçimleri ve diğer her şey kabul edilebilir biçimde kendini gösterir. Çok büyük günah işleyen Davut utançtan kurtulmayı başarırken, Süleyman’ın günleri sona erdi. İsa bizi kolayca yozlaşmaya götüren, kendi kendini kandırmaya karşı uyarmaktadır. Şeytanın, yedi şeytan daha bulup; çıktığı insana, temizlenmiş yere tekrar geri döndüğüne dair bir mesel anlatır. (bk. Lk 11, 24-26). Başka bir Kutsal Kitap metninde bu açıkça şöyle ifade edilmektedir: “Köpek kusmuğuna geri döner”. (2 Pe. 2, 22; cf. Öz. 26, 11).

Ayırt Etme Gücü

166. Bir şeyin Kutsal Ruh’tan mı, dünyevi ruhtan mı yoksa şeytanın ruhundan mı geldiğini nasıl bilebiliriz? İyi bir mantık yürütme ya da sağduyudan daha fazlası olan ayırt etme gücü, bunu anlamanın tek yoludur. Bu bizde olması için yalvarmamız gereken bir armağandır. Kutsal Ruh’tan onu güvenle istersek ve aynı zamanda dua, derin düşünme, okuma ve iyi tavsiyelerle gelişmesi için çaba sarfedersek bu ruhsal yetenekte kesinlikle geliştirebiliriz.

Acil bir gereklilik

167. Günümüz dünyası, eylem ve dikkatin dağılması bakımından sonsuz olanaklar sunduğu ve dünya bunların hepsini iyi ve geçerli olarak gösterdiği için Ayırt Etme Gücü Lütü, çok daha gerekli bir hale gelmiştir. Hepimiz, fakat özellikle gençler bir zaplama kültürüne batmış durumdayız. Anında iki ya da daha fazla ekran arasında geçiş yapıyor, iki ya da daha fazla senaryo ile aynı anda etkileşime geçebiliyoruz. Ayırt Etme Gücünün bilgeliği olmazsa, o günkü eğilimlerin insafına kalmış kuklalara dönüşmemiz işten bile değildir.

168. Hayatımızda bazı yenilikler kendini gösterdiğinde, ayırt etme gücü daha da önem kazanır. O zaman bunun Tanrı tarafından getirilen yeni bir şarap ya da dünyanın ruhu ya da şeytanın ruhu tarafından yaratılan bir illüzyon olup olmadığına karar vermek gerekir. Diğer zamanlarda, kötünün gücü, değişmemek gerektiğine, her şeyi olduğu gibi bırakmaya ya da değişime katı bir direnci seçmeye ikna ettiğinde de bunun tersi olabilir. Bu da Ruh’un çalışmasına engel teşkil edebilir. Bizler Mesih’in özgürlüğü ile özgürüz, fakat O, hala bize içimizde ne olduğunu anlamak için arzularımızı, endişelerimizi, korkularımızı ve sorunlarımızı – ve etrafımızda nelerin yer aldığını – “zamanın belirtilerini – sormaya devam eder ve böylece tam özgürlüğe götüren yolu tanıyabiliriz. “Her şeyi sınayın, iyi olana sınıksız tutunun.”(1 Sel. 5,21).

Daima Rab'bin ışığında

169. Ayırt Etme Gücü sadece büyük sorunları çözme ihtiyacı duyduğumuz ya da hayati kararlar almamız gereken zamanlar gibi olağanüstü zamanlarda gerekli değildir. Rab'bi daha imanla izlemeye yardım edecek manevi savaş aracıdır. Tanrı'nın zamanlarını tanımamız için, lütfunun istemlerine boyun eğmekte hataya düşmeyelim ve gelişmek için çağrısını hor görmeyelim diye buna her zaman ihtiyacımız bulunuyor. Yücelik her günkü basit olaylarda kendini gösterdiği için, Ayırt Etme Gücü, genellikle küçük ve açıkça birbiriyle ilişkisi olmayan şeylerde gerçekleşir.¹²⁴ Olayların büyüklüğü ya da küçüklüğü önemsizdir, Küçük şeyler, her günün sorumluluğu ve taahhütleri ile ilgilendiği sırada daha büyük, iyi ve güzel şeyler için çaba göstermekten de vazgeçmez. Bu nedenle tüm Hristiyanlardan Rab ile diyaloglarında günlük samimi "vicdan yoklamasını" ihmal etmemelerini isteyeceğim. Ayırt Etme Gücü, Tanrı'nın basit bir iyi niyetle yetinmeyelim diye, verdiği gizemli sevgi planının somut anlamını tanımamızı sağlar.

Doğüstü bir armağan

170. Elbette manevi ayırt etme gücü, beşerî bilimlerden ortaya çıkan varoluşsal, psikolojik, sosyolojik ya da ahlaki görüşleri kapsam dışı bırakmaz. Fakat onları aşar. Kilise'nin bilge normları da yetersiz kalır. Ayırt Etme Gücünün bir lütuf olduğunu hatırlamamız gerek. Ayırt Etme Gücü, mantık ve sağduyuyu da içine almakla birlikte onların ötesindedir, Çok çeşitli durum ve değişkenler arasında şekillenen Tanrı'nın her birimiz için eşsiz ve gizemli planını, bir bakışta anlama konusudur. Benim geçici iyi olma halimden, yararlı bir şeyleri başarmaktan dolayı duyduğum tatminden ya da kendimle barışık olma durumundan çok daha fazlasıdır. Beni tanıyan ve seven Peder'in karşısında, yaşamımın gerçek anlamı ve kimsenin O'ndan daha iyi bilemeyeceği, yaşamımın gerçek amacı hakkındadır. Son olarak, Ayırt Etme Gücü, ölmeyen yaşam kaynağına götürür: Peder'i, tek gerçek Tanrı'yı ve O'nun gönderdiği İsa Mesih'i tanımak (bk. Yu. 17, 3). Ayırt Etme Gücü, özel bir beceri gerektirmediği gibi, daha zeki olmak ya da daha iyi bir eğitim de gerektirmez. Peder, küçük olanlara kendini açıklamaktan hoşnutluk duyar (Bk. Mt. 11, 25).
171. Rab bize, isteyken, ya da başkaları aracılığıyla ve her anda konuşur. Tanrı'nın dilini daha iyi kavrayabilmemizi, aldığımıza inandığımız esini daha iyi yorumlamamızı, endişelerimizi yatıştırmamızı ve onun ışığında tazelenen varlığımızın tamamını görmeyi sağlayan uzun duanın sessizliği olmazsa onu işitemeyiz. Bu şekilde Ruh tarafından esinlenmiş bir yaşamdan doğan yeni bir sentezin doğmasına imkân veririz.

¹²⁴ Aziz Loyolalı Ignatius'un mezarında şu bilgece kitabe yazılıdır: «Non coerceri a maximo, contineri tamen a minimo divinum est» (Sınırlarından daha büyük bir şey yok ve daha küçük olanın içinde her şey bulunur, ve bu ilahi olandır.)

Konuş, Ey Rab

172. Yine de duanın kendisinde bile Kendi istediği gibi hareket eden Ruh'un özgürlüğü ile yüzleşmeyi reddetmemiz mümkündür. Dua ile Ayırt Etme Gücünün, dinlemeye hazır olmaktan geçtiğini unutmayalım: Rab'bi ve başkalarını ve her zaman yeni yollarla bize meydan okuyan gerçeğin kendisini dinlemeye hazır olmak. Sadece dinlemeye hazır olursak kendi kısmî ya da yetersiz fikirlerimizi, her zamanki alışkanlıklarımızı ve olayları görme biçimimizi bir kenara koyma özgürlüğümüz olur. Bu şekilde güvencelerimizi kırabilecek, fakat daha iyi bir yaşama götürecek bir çağrıyı kabul etmeye, gerçekten açık hale gelebiliriz. Her şeyin sakin ve huzur içinde olması yetmez. Tanrı bize daha fazlasını da sunuyor olabilir, fakat rahatlık içindeki aymazlığımızla onu görmeyiz.

173. Doğal olarak, bu dinleme davranışı, Kurtuluş'un "bugün"ü için en verimli olan Kilise hazinelerini bulma yolundaki arayışında, en son standart olarak İncil'e, fakat aynı zamanda onu koruyan Magisterium'a da itaat etmeyi gerektirir. Bu, aynı çözümlerin her koşulda geçerli olmaması ve bir bağlamda yararlı olan şeyin bir başka durumda yararlı olmaması nedeniyle, kuralları uygulamak ya da geçmişte yapılanları tekrar etmek ile alakalı bir durum değildir. Ruhları ayırt etme gücü, dirilmiş Rab'bin ebedi "bugün"ü karşısında yeri olmayan katılıktan kurtarır. Sadece Ruh'un kendisi her durumda gizli ve karanlıkta olana nüfuz edebilir, öyle ki İncil'in yeniliği başka bir ışığa çıkabilsin. ,

Vermenin ve Haç'ın Mantığı

174. Ayırt Etme Gücünün gelişmesi için temel bir koşul da Tanrı'nın sabrını ve zamanlarını anlama konusunda gelişmektir; bu ikisi hiç bir zaman bize tabi değildir. Tanrı iman etmeyenlerin üstüne ateş yağdırmaz (bk. *Lk* 9,54), ya da buğdayların arasında büyüyen delicelere kökünden koparmaya heves etmez (bk. *Mt* 13,29). Cömertlik te gereklidir, çünkü "Vermek, almaktan daha büyük mutluluktur" (*Ha. İsl.* 20,35). Ayırt Etme Gücü, bu hayattan ne elde edebileceğimizi keşfetmek için değil, vaftizimizde bize emanet edilmiş olan İncil'i ilan etme görevimizi nasıl daha iyi yerine getirebileceğimizi anlamak içindir. Bu, kurban etmeye hazır olmayı da gerektirir, her şeyi kurban etmek gerekse bile. Mutluluk için bir paradokstur bu. Bunu, bu dünyaya ait olmayan gizemli mantığı kabul ettiğimizde tecrübe ederiz: Aziz Bonaventura, Haç'ı göstererek: "Bizim mantığımız budur" ¹²⁵der. Bir kere bu dinamiğe girince vicdanımız uyuşuk kalmayacak ve kendimizi Ayırt Etme Gücü için cömertçe açacağız.

175. Tanrı'nın huzurundayken yaşam yolculuğumuzu incelediğimizde hiçbir alanı dışarıda bırakmak mümkün değildir. Yaşamımızın tüm alanlarında gelişmeye devam

¹²⁵ Sull'Hexaameron, 1, 30.

edebilir ve bu alanlarda çok zor olduğunu düşünsek de Tanrı'ya daha büyük şeyler sunabiliriz. Fakat Kutsal Ruh'tan bizi özgür kılmasını ve yaşamımızın bazı yönlerine girmesini yasaklamamıza neden olan korkuyu sürgün etmesini istemek gereklidir. Her şeyi isteyen kişi, her şeyi de verecektir ve asla bizim mutsuzluğumuzu ya da zayıf düşmemizi istemez, bizi tamliğa kavuşturmak ister. Bu bize, Ayırt Etme Gücünün; varsayımsal kişisel analiz ya da bencilce bir iç gözlem değil, erkek ve kız kardeşlerimizin iyiliği için bizi çağırmış olduğu görevi yerine getirmemize yardım etmek üzere Tanrı'nın, gizemine yaklaşma yolunda kendimizi geride bırakmak için samimi bir çıkış olduğunu gösterir.

* * *

176. Bu düşüncelerin Meryem tarafından taçlandırılmasını arzuluyorum, çünkü O'ndan başka hiç kimse o İsa'nın sözünü etmiş olduğu "Mutluluklar"ı yaşamadı. Tanrı'nın huzurunda sevinç duyan kadın, yüreğinde her şeyi saklayan kişi ve kılıçla delinmeye izin veren kimse O'dur. O, azizler arasında azizdir, tüm diğerlerinin üstünde kutsanmıştır. Bize azizlik yolunu öğretir ve her zaman yanımızda yürür. Düşmüş halde kalmamıza izin vermez ve düştüğümüzde bizi yargılamadan kollarına alır. Onunla söyleşmek bizi teselli eder, özgürleştirir ve aziz kılar. Annemiz Meryem'e binlerce kelimeyle konuşmamız gerekmez. Yaşamlarımızda olup biteni ona anlatmamıza gerek yoktur. Tek yapmamız gereken fısıldayarak ve defalarca "Selam Sana, ..." demektir.

177. Bu sayfaların, azizlik arzusunu teşvik etmek bakımından tüm Kilise'de yararlı olmasını ümit ediyorum. Tanrı'ya daha büyük yücelik sunacak azizler olmayı coşkuyla arzulamak üzere Kutsal Ruh'un içimizde yoğun bir istek uyandırması ve birbirimizi bu yolda teşvik etmemizi sağlaması için dua edelim. Böylece dünyanın bizden çekip alamayacağı ortak bir mutluluğu paylaşacağız.

Roma'da Aziz Petrus'ta, 2018 Yılı Aziz Yusuf Bayramı'nda, Papalık görevimin 8. Yılında verilmiştir.

Francesco

© Copyright - Libreria Editrice Vaticana

Çeviri: CET Basın Bürosu; Şule Rogenbuke,